

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΕΝΝΕΑ
ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΚΡΗΤΗ ΑΣΚΗΣΑΝΤΩΝ
ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΑΥΤΩΝ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ

ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

Ζωγράφου τῆς Κρήτῃς

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΠΡΟΟΔΟΥ.»

1879.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ ΕΝΝΕΑ

ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΚΡΗΤΗ ΑΣΚΗΣΑΝΤΩΝ

ΕΞ ΑΡΧΑΙΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑ

ὑ π ὃ

ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ ΒΑΣΙΛΑΚΗ

Τοῦ Κρητός

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΠΡΟΟΔΟΥ.»

1879.

ΕΝ ΜΗΝΙ ΟΚΤΩΒΡΙΩΙ Ζ'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ἐν Κρήτῃ ἀσκη-
σάντων ἐνενήκοντα ἐννέα Ὁσίων καὶ Θεο-
φόρων Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμια-
κὸν ψαλμὸν τὸ, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ α'.

Ἀντίφωνον. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώ-
μεν σίχ· ἡ· καὶ ψάλλομεν προσόμοια τῶν
Ὁσίων δ'.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πατέρες πανάγιοι, χορὸς ἀσκητῶν γεγόνατε Κρήτην
λαμπρύναντες, καὶ σκηνώσαντες ἐν μοναῖς ὁσίων, ἔνθα
φῶς τὸ ἄδυτον τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἔνθα περ καὶ νῦν ἰκε-
τεύσατε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ
τὸ μέγα ἔλεος.

Πατέρες πανεύφημοι σαρκὸς τὰς ὁρμὰς ἀσκήσεσι μα-
ράναντες ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, Κρήτην οἰκήσαντες, ὡς

Ἡλίας πάλαι τὸν νοῦν καθαιρόμενοι ἀπαύστως πρὸς τὸ θεῖον ταῖς νεύσεσι νῦν ἱκετεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πατέρες ὑπάρχετε Χριστοῦ ἐξ ἐώας, λάμπαντες, φωτίζετε τὴν ὑφήλιον θαυμάτων λάμπεσι· ψυχοφθόρον νόσον, ζόφωσιν διώκοντες, δαιμόνων ἐκμειοῦντες μαυρότητα νῦν ἱκετεύσατε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάντα κατελείπατε τερπνά, Χριστὸν ἀγαπήσαντες, οὗ ψυχικῶς ἠκολούθητε ὀπίσω ἑνδοξοί, ὡς Θηδαῖος Παῦλος, ὃ καὶ προσηέχθητε ὡς θύματα δεκτὰ καὶ ὀλόκληρα, ὃν ἱκετεύσατε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἀγίου ὁ αὐτός. Τῶν οὐραν. ταγμάτων.

Λαμπρὰ φωνῇ δεῦτε πάντες Κρήτῶν ὁ σύλλογος, καὶ ἐν φωναῖς ἁσμάτων, ἐν ναῷ τοῦ Κυρίου, ὑψώσωμεν τὰς χεῖρας, καὶ δόξαν Θεῷ ἀναπέμφωμεν σήμερον, τῷ δόντι ρύστιν καὶ μέγαν φρουρόν, Ἰωάννην τὸν πανένδοξον.

Σήμερον τέρπεται πόλις Κυδωνία πιστῶς, κατέχουσα ἐν κόλποις τὸν ἀσύλητον πλοῦτον, τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν θαυμαστὸν, καὶ εἰς γῆν καὶ εἰς θάλασσαν, καὶ δι' αὐτοῦ συγκαλεῖτε πάντας ἡμᾶς τοῦ δοξάσαι σὺν αὐτῷ τὸν Θεόν.

Τὴν παμφαῇ καὶ ἁγίαν τερπνὴν πανύγην τὴν πάγκαλον εἰκόνα οἱ πιστοὶ τοῦ ἁγίου, ἅπαντες προσκυνοῦμεν αὐτῇ γὰρ πηγάζει ἰάσεις ψυχῶν καὶ σωμάτων τοῖς ψάλλ-

λουσιν, καὶ μετὰ πόθου καρδίας τιμῶσιν αὐτὴν ὡς ἀντίτυπον αὐτοῦ τῆς μορφῆς.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι πᾶσαν φωτίζει τὴν γῆν, τοὺς ἐν θαλάσῃ δυντῶς βοηθεῖ καθ' ἐκάστην, νοσήματα διώκει, παύει ψυχῶν, καὶ σαρκὸς ἀρρωστήματα, παρὰ Κυρίου τὴν χάριν ἀνειληφῶς Ἰωάννης ὁ πανένδοξος.

Δόξα τῶν Ὁσίων ἡχος πλ: β'.

Ὅσοι Πατέρες, μελετήσαντες ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν νόμῳ Κυρίου, ἡξιώθητε τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς σύμμορφοι γεγόμενοι, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν γλυκὺς, ἀθλήσεως στεφάνους νομίμως ἐλάβετε, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην Θεόν, καὶ ἡμῖν αἰτήσασθε ἱλασμόν ἁμαρτιῶν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

καὶ νῦν Θεοτοκίον ἡχος ὁ αὐτός.

Συγχαίρητε ἡμῖν ἅπασαι αἱ τῶν παρθένων χοροστασίαι, ἡ προστάτρια γὰρ ἡμῶν καὶ μεσίτρια τοῦ κόσμου καὶ σκέπη καὶ ἀντίληψις, τὴν σήμερον ἡμέραν ἐν τῇ σεπτῇ καὶ θείᾳ χαρμοσύνῃ τῶν θλιβομένων παραμυθεῖται· ὁθεν κατὰ χρέος αὐτῇ βοήσωμεν, φρούρησον ἡμᾶς ἐν τῇ θείᾳ μεσητεῖᾳ σου, ἄχραντε θεοτόκε Δέσποινα.

Εἵσδος Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀνάγνωσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν

βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποισμένοι ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σαφία Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος εἰς φθᾶσιν τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Κατακρινεῖ δίκαιος ἀποθανόντων τοὺς ζῶντας ἀσεβεῖς· ὁφόνται γὰρ τελευτὴν δικαίου καὶ οὐ συνήσουσι τί ἐβουλεύσαντο περὶ αὐτοῦ. Ὅτι ῥήξει Κύριος τοὺς ἀσεβεῖς ἀφώνους πρηγεῖς, καὶ σαλεύσει αὐτούς ἐκ θεμελίων, καὶ ὡς ἐσχάτου χειρσωθήσονται ἐν ὁδῶν, καὶ ἡ μνήμη αὐτῶν ἀπολείται. Ἐλεύσονται γὰρ ἐν συλλογισμῷ ἁμαρτημάτων αὐτῶν δειλοὶ, καὶ ἐλέγξει αὐτούς ἐξ ἐναντίας τὰ ἀνομήματα αὐτῶν. Τότε στήσεται ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τὸν θλιψάντων αὐτόν, καὶ τῶν ἀθετούντων τοὺς πόνους αὐτοῦ. Ἰδόντες ταραχθήσονται φόβῳ δεινῷ, καὶ ἐκστήσονται ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Ἐ-

ροῦσι γὰρ ἐν αὐτοῖς μετανοοῦντες καὶ διὰ στενοχωρίαν στενάξουσι καὶ ἐροῦσιν· Οὗτος ἦν, ὃν ἐσχομεν ποτὲ εἰς γέλωτα, καὶ εἰς παραβολὴν ὀνειδισμοῦ οἱ ἀφρονες· Τὸν βίον αὐτοῦ ἐλογισάμεθα μανίαν, καὶ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ ἄτιμον. Πῶς δὲ κατελογίσθη ἐν υἱοῖς Θεοῦ καὶ ἐν Ἀγίοις ὁ κληρὸς αὐτοῦ ἐστίν; Ἄρα ἐπλανήθημεν ἀπὸ ὁδοῦ ἀληθείας καὶ τὸ τῆς δικαιοσύνης φῶς οὐκ ἔλαμψεν ἡμῖν, καὶ ὁ ἥλιος οὐκ ἐνέτειλεν ἡμῖν. Ἀνομίας ἐνεπλήσθημεν τρίβου καὶ ἀπωλείας, καὶ ὠδεύσαμεν τρίβους ἀβάτους· τὴν δὲ ὁδὸν Κυρίου οὐκ ἔγνωμεν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν καὶ θνητὸς, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν· Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ μακάριος ἄνθρωπος ὡς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοί μου ἐξοδοὶ ζωῆς καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προτίεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἐννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμοὶ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ· οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν· Νόησατε τοίνυν ἄχαιοι πανουργίαν, οἱ δὲ

ἀπαίδευτοι ἐνθεσθε καρδίαν· Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου· ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐταῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γινῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε πνεύματος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα ᾠχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ στίφος τῶν μοναζόντων· ἡ ποιμένη δὲ χόρευε ἐν Χριστῷ ἢ ἐν τῇ Κρήτῃ κατέχουσα ἐν κόλποις ὡς θησαυρόν ὑπέρλαμπρον τῆς εὐσεβείας τοὺς Ἀγίους πατέρας καὶ σοφοὺς ἀσκητὰς ἀνάμνησιν τῶν αὐτῶν κατορθωμάτων τοὺς ἀγῶνας καὶ κήρυττε τὰ θαύματα τὰ ἑαυτῶν σοὶ τελούμενα ἀπαύστως καὶ εὐχαρίτως Σωτῆρι ἀνάκραζον, Κύριε δόξα σοι.

Τῶν ἀσκητῶν τὸ κλέος καὶ τῆς ἐρήμου τὸ θρέμμα Ἰωάννην τιμήσωμεν τὸν αἰδιδίμον, τὸν ἐν Κρήτῃ φανέντα ἀστέρα ἀπλανῆ ἅσμασι πνευματικοῖς ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῶν νοσοῦντων ἰατρός ἐμπειρότατος, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις προστάτης ἀκαταίσχυντος, χαίροις πλεόντων ἀχείμαντος λιμὴν, χαίροις Κυδωνίας τὸ καύχημα καὶ τῆς οἰκουμένης τὸ ἀγλάισμα.

ᾠχος πλ. δ'.

Κύριε, σοῦ τῇ ἀκινήτῳ δυνάμει κραταιωθέντες οἱ ὅσοι

τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας γενναίως ἐνεκαρτέρησαν καὶ τοὺς στεφάνους αὐτῶν τῆς ἀσκήσεως ἐνεδύσαντο διὰ τοῦτο εἰς αἰῶνα· δοξάζουσι τὴν δυναστείαν σου.

ᾠχος πλ. δ'.

Ὅσπερ πάτερ Ἰωάννη μακάριε. Τίς ἐγκωμιάσει τὴν ἐνδοξόν σου ἀσκήσιν, τίς ἐξείπει τὰ θεῖά σου κατορθώματα ἐν σώματι ὄντως ἄγγελος ἀνεδείχθης, νηστεία γὰρ ἀγρυπνία καὶ προσεῦχή τὰ πάθη ἐνέκρωσας, τοῦ ἁγίου πνεύματος δοχεῖον γέγονας ἀκηλίδωτον, ὁθεν οὐρανίων χαρισμάτων ἀμοιβὴν κομισάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανίερρον μνήμην σου.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Τῶν Ἀγίων πατέρων ὁ χορὸς ἐκ τῶν τῇ οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν ἐν μιᾷ πίστει καὶ καρδίᾳ, διὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο καὶ τοὺς τῆς νίκης στεφάνους ἐν μιᾷ ῥοπῇ παρὰ τοῦ στεφανοδότου Χριστοῦ ἔλαβον, οὗς εὐφημοῦντες ἐν πίστει μακαρίσωμεν λέγοντες, ὦ θεῖα παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλῖται παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ παραδείσου τῆς Κρήτης τὸ καύχημα, Κυδωνίας ἀγλάισμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ τὰ ἑξῆς.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια στιχηρὰ. ᾠχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν. Ὅτε ἐπεφώτισεν ὑμᾶς,

Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ὄντως πατέρες ἅγιοι, καὶ κατέλαμπρύνθητε τῇ θείᾳ αἰγλῇ αὐτοῦ, τότε πάντες συνήχθητε, ἐκ γῆς τῶν περάτων, σώσοντες βουλόμενοι ἡμῶν τὰ σπέρματα, φθάσαντες τὰ ὅρη τῆς Κρήτης, ἐνθαμέχρι τέλους Κυρίῳ φάλλοντες, ὁμοῦ καὶ συνεφραίνεσθε.

ς. Τίμος ἐναντίον.

Ὅτε κατελήφθη ὑπνωθεῖς, ὁ εἷς ἀδελφός, ἐν τῇ Γαῦδῳ ἐπιλαθόμενος, τότε μετὰ πίψεως, ἐκ τῶν τῆς Κρήτης βουνῶν, οἱ Πατέρες ἐδόησαν, ἀδελφε Ἰωάννη, ἐλθέ καὶ μὴ δίξασον, θαλάσσης ὁρμημα ἔχεις τὸν Χριστὸν κυβερνήτην, τὸν ἐξουσιάζοντα πάντων, καὶ γῆς καὶ θαλάσσης καὶ τοῦ Πνεύμασι.

ς. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν.

Μέγα καὶ φρικτὸς, θεῖον καὶ ἐξίσιον ὄντως τὸ θαῦμα, ὦ ἀδελφοί, ὁ ἐρημικώτατος, καὶ πανευσεβὴς Ἰωάννης, ἐπὶ νότου ἐβάδιζε θαλάσσης ἀτρόμως, μᾶλλον ἀγαλλόμενος, φάλλειν σπουδάζων, ὅπως εἰς τὴν Κρήτην ἐγγίση καὶ συνοικήσῃ τοῖς ἀδελφοῖς, ἵνα μὴ αὐτοῖς γείνη παρήκοος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε τῶν ἀσκητῶν ὁ σύλλογος, καὶ τῶν Κρητῶν ὁ καταλόγος, Ἰωάννην τὸν πανεύφημον πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ὡς ἄλλος Μωσῆς τῇ συμμαχίᾳ τοῦ Σταυροῦ, τὴν ὑγρὰν ὡσεὶ ξηρὰν, ἀδρόχοις διοδεύσας ἔχνεσι, τὸν νοητὸν Φαραῶ κατεβύθισε καὶ τὴν Γαῦδον καὶ τὴν Αἴγυπτον διαφυγῶν, εἰς τὰ τῆς Κρήτης ὅρη, ὡς εἰς Σινᾶ ἐ-

λθὼν κατόκησεν, ἐνθα μέχρι τελευταίας αὐτοῦ ἀναπνοῆς, τὴν δοξολογίαν τῷ Σωτῇρι Θεῷ εὐχαρίστως ἀνέπεμπεν. Ἀλλὰ καὶ νῦν αὐτῷ παριστάμενος, ἀενάως δοξολογεῖ τὸν ποθούμενον, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβείαν ποιούμενος· πάντες οὖν τὸ σεπτὸν αὐτοῦ καὶ ἅγιον λείψανον ἀσπαζώμεθα δεόμενοι ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ἡμᾶς ἅγιε λύτρωσαι, τοὺς ἐκ ποθοῦ ἐκτελοῦντας τὴν πανίερον μνήμην σου.

καὶ νῦν Θεοτοκ. ὁ αὐτός.

Μετὰ τὸ τεχθῆναι σε Θεόνυμφε Δέσποινα παρεγένου ἐν ναῷ Κυρίου τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ὡς ἡγιασμένη ὅτε δὲ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σέ τὴν πανάμωμον, τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὁρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

νῦν ἀπολύεις. τὸ Ἀπολυτ. Τοῦ λίθου σφραγισ.

Τοὺς τῆς Κρήτης Πατέρας καὶ ἀγγέλους ἐν σώματι, ὁμολογητὰς καὶ ὁσίους, ἀσκητὰς τε καὶ μάρτυρας, ὑμνήσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς μιμούμενοι αὐτῶν τὰς ἀρετάς, ἡ τῆς Κρήτης πληθὺς πᾶσα τῶν μοναστῶν κραυγάζοντες ὁμοφώνως δόξα τὸ στεφανώσαντι ὑμᾶς δόξα τὸ ἀγιάσαντι δόξα τὸ εὐεργετοῦντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν ἀ. στιχολογίαν

Κάθισμα· Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἐβαπτίσθητε τρισὼς τὸ τρίτον βάπτισμα σαφῶς δι' ἡ-

δατων καὶ πυρὸς καὶ Θεοῦ πνεύματος τὸ πρὶν· τὸ τῶν
δακρύων τὸ δεύτερον ἐν τῇ Κρήτῃ ἀσκήσαντες στερεῶς
καὶ διανύσαντες ἰσαγγελον ἐν γῇ βίον μακίριον, καὶ
ὥσπερ θεῖα θύματα τὸ τρίτον, ἐν τῷ σπηλαίῳ τεθέντες
Χριστῷ τῷ Θεῷ, αὐτὸν ἀπαύστως ἐκδυσωπεῖτε σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα τὸ αὐτὸ καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, καὶ ἀκηλίδωτος παστὰς, ἐν τῷ
οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἡ Θεοτόκος Μαριάμ, μετ' εὐφροσύνης εἰσά-
γεται παραδόξως. Καὶ ἄγγελοι πιπτῶς δορυφοροῦσιν αὐ-
τήν, καὶ πάντες οἱ πιστοὶ μακαριοῦσιν αὐτήν, καὶ εὐφρο-
σύνως ψάλλουσι μεγάλη τῇ φωνῇ, ἡμῶν ἡ δόξα καὶ σω-
τηρία Σὺ ὑπάρχεις πανάμωμε.

Μετὰ τὴν β'. στιχολ. κάθισμα ἡχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὑμνοῦμεν τὴν σεπτὴν καὶ ἁγίαν σου μνήμην, τὴν
πᾶσι τοῖς πιστοῖς χορηγοῦσαν ἀφθόνως τὴν ἱάσιν μα-
κάριε, τοὺς ἐκ πόθου κραυγάζοντας σῶσον ἅγιε, ἡμᾶς
τοὺς δούλους σου σῶσον, ταῖς πρεσβείαις σου ταῖς πρὸς
Θεόν, Ἰωάννη τῆς Κρήτης τὸ καύχημα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὸν πάντων ποιητὴν τὸν Θεόν σου καὶ χτίσιν, πανά-
μωμε ἁγνή, διὰ πνεύματος Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας
καὶ φθορὰς διχα τέτοκας, ὃν δοξάζοντες σέ ἀνυμνοῦμεν

Παρθένε, ὡς παλάτιον ταῦ βασιλέως τῆς δόξης καὶ κό-
σμου ἀντίλυτρον.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον κάθισμα ἡχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν Κρητῶν προίστασθε σκέποντες τούτους ἀπὸ πά-
σης θλίψεως, ἀπολυτρούμενοι αὐτοὺς, καὶ ἐκ φθορᾶς καὶ
κακώσεως πατέρες θεοὶ τῆς Κρήτης ὑπέρμαχοι.

Δόξα, τὸ αὐτὸ καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Προστασία ἄμαχε, τῶν ἐν ἀνάγκαις καὶ πρεσβείᾳ ἑ-
τοιμος, τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ, ἀπὸ κινδύνων ἡμᾶς λύ-
τρωσαι, καὶ μὴ παρόψη ἡ πάντων βοήθεια.

Ἐκ νεότητός μου. καὶ τὰ ἐξῆς προκείμενον ἡχος δ'.

Τίμις ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Τί ἀνταποδόσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον
Εἶπεν ὁ κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς Πάντα μοι παρεδόθη.

Τέλος Καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστί.

(Ζήτηι Ἰανουαρίου 17)

Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν ὁσίων. Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός. πρὸς τὸ ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς.

ἡχος β'.

Τοὺς πατέρας ἀδελφοὶ τοὺς ἐν τῇ Κρήτῃ σὺν Ἰωάννῃ
τῷ συνασκητῇ τούτων πάντες εὐλαβῶς ἀνυμνήσωμεν.

Κυρίῳ ὡδὴ ᾠ.

Δεῦτε λαοὶ ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ τῷ διελόντι θά-
λασσαν καὶ ὁδηγήσαντι τὸν λαὸν ὃν ἀνήγαγεν δουλείας Αἰ-
γυπτίων, ὅτι δεδοξασται.

Δίς.

Τοὺς εὐσεβῶς Σὲ Θεοτόκον ἀγνήν, ὁμολογοῦντας ἄ-
χραντε, ψυχῇ καὶ σώματι, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων καὶ νό-
σων πολυτρόπων, διάσωσον.

Ὅλην ἐν Σοὶ συλλογὴν τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος,
ἀποκειμένην ἔγνωμεν, διὸ προσφεύγοντες Θεοτόκε προθύ-
μως, τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ διασωζόμεθα.

ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σὲ ὑμνούντων δυσώπησον, τον σαρκω-
θέντα Πάναγνε, ἐκ τῶν ἀχράντων σου καὶ ἁγίων αἱμά-
των, ρυσθῆναι ἐκ πταισμάτων καὶ νοσημάτων πικρῶν.

Σὲ τῶν πιστῶν καύχημα, πάντες κεκτήμεθα, καταφυ-
γὴν καὶ στήριγμα καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν ἐλ-
πίδα τε καὶ τεῖχος Θεομακάριστε.

Ὁ κανὼν τῶν ἁγίων Πατέρων εἰς δ'. ἦχος
καὶ εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Δεῦτε πιστοὶ, δεῦτε φιλέορτοι σήμερον, δεῦτε Κρητῶν
ὁ Σύλλογος, Κυθωνίας σύνταγμα τοὺς ἁγίους Πατέρας
ἐν ὕμνοις εὐχαρίστοις, ἐγκωμιάσωμεν.

Λόγοις ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς μακαρίζοντας, παθῶν ἀλό-
γων ρύσασθε, ταῖς πρεσβείαις ὑμῶν παμμακάριστοι, μύ-
σται τοῦ λόγου, τοῦ ἀνάρχου θεοῖο γερόμενοι.

Ὅλοι ἡμεῖς τῷ Ποιητῇ ἀνατίθεσθε, ὅλον ψυχῆς τὸν ἔ-

ρώτα κατεκενώσατε, εἰς αὐτὸν διὰ τοῦτο τοῦ πνεύματος
τὴν χάριν ὅλην ἐδέξασθε.

Σωματικῶς ἀποτεκοῦσα τὸν ἄσπαρτον, Θεογεννήτωρ Ἀ-
χραντ· εἰ τῶν σαρκῶν ἡμᾶς ψυχικῶν κηλίδων ἀπόπλυνον,
ῥανίσι θείαις πρεσβείαις σου.

Ἄλλος τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Γαβριὴλ ἱερο-
μονάχου τοῦ Ῥοδίου. Ὠδὴ α'. ἦχος δ'. Ἀ-
νοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀκτίνα μοὶ βράβευσον, φωτισεῖδῃ ἀκατάληπτε, Τριάς
ἢ φωτίζουσα, τὴν κτῆσιν ἅπασαν, τὴν πανήγυριν τοῦ
θεοῦ Ἰωάννου, ὅπως δι' αἰνέσεων ἐγκωμιάσωμεν.

Μοῦν τὴν ἀένναον ἢ σὺ ψυχὴ ἐπεθύμησε, τῆς ἄνω μακά-
ριε ἁγίας λήξεως, ἐνθα πέφυκε χορὸς ὁ τῶν ἁγίων ὅθεν ἀ-
γαλλόμενος αὐτὴν καὶ κλήρωσε.

Δόξα.

Ἀνδρείως ἐπάλευσας τοῦ διαβόλου παλέμασι, διὸ καὶ
νενίκηκας τῇ βοηθείᾳ σοφὲ τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ τοῦ
ἀθλοθέτου, παρ' οὗ τὸ διάδημα, νομίμως εἴληφας.

καὶ νῦν ὁ αὐτός

Ῥῦσε ἡμᾶς ἄχραντε, πάσης ὀργῆς πάσης θλίψεως, καὶ
πάσης κακώσεως, καὶ ἐκ παντὸς πειρασμοῦ, τοὺς ἐκέτας
σου παρθέने Θεοτόκε, ἵνα σου τὸν ἄσπορον τόκον δοξά-
ζωμεν.

Καταβασίαι. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου ὡδὴ γ'.

ὁ εἰρμός.

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλῳ νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, τῶν ὑμνούντων σε.

ΔΙΣ

Πρεσβείαις σου ἄγνη, θεὸν ὃν ἔτεκες, παράσχου εὐίλατον σοῖς ἰκέταις, τοῖς προσφεύγουσι τῇ σκέπῃ σου, καὶ πιστῶς προσκυνουσί σου τὴν κύησιν.

Ῥημάτων τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐπάκουσον, παρθένε ἐκ βάθους μου τῆς καρδίας, ἣν προσφέρωσι πανύμνητε, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων με διάσωσον.

Ὅλην μου τὴν ζωὴν, διακυβέρνητον Παρθένε, ἡ ἐλπίς μου καὶ προστασία, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων λυτρωμένη δαινῶν με, θεονύμφευτε.

Σοφίαν τοῦ πατρὸς τὴν ἐνυπόστατον ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, θεομήτωρ ἐξ ἀγνοίας καὶ πλάνης λυτρωθῆναι Ἀγνή ἡμᾶς ἰκέτευσέ.

τῶν ὁσίων· ὁ αὐτός.

Πατέρες ἀγαθοὶ φανέντες ὅσοι τῶν πίστει ὑμᾶς ἐπικαλουμένων τὰς ψυχὰς ἀπολυτρώσασθε, καὶ σωμάτων πάθη θεραπεύσατε.

Ὁ δοὺς τὰς πρὸς ζωὴν φερούσας ὅσοι, ὁδεύειν στηρίξατέ με, καὶ πάσης τῶν ἐχθρῶν ἀποπλανήσεως, προσευχαῖς ὑμῶν θεαίαις διασώσασθε.

Ἀμόμως τὴν ὁδὸν τοῦ βίου ὅσοι δραμόντες, στενοῦμε-

νοι κακουχίαις, πρὸς τὸ πλάτος ἐσκηνώσατε τῶν πραέων· διὸ καὶ μακαρίζεσθε.

Μαρία τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, τοῦ θεοῦ ἄνθρακος γενομένη, τὸ δυσῶδες τῆς καρδίας μου, εὐωδιάσον, ὅπως μεγαλύνω σε.

ἄλλος Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Τὰ σὰ κατορθώματα, τρισμάκαρ, ἀδύνατον γλῶσσα ἐξειπεῖν ἀνθρώπου, ζῶν ὡς ἄγγελος ἐν γῇ, διὸ σέ ἐδόξα-σέν, ὁ Παντοκράτωρ Κύριος, ἐπουρανίοις χαρίσμασιν.

Ὡς μέγας φωστήρ, ὦ Ἰωάννη τῆς Κρήτης, ἐξέλαμψας σοφέ, οὐ μόνον ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν παντί καὶ πάντοτε, αὐγάζων θεαίαις λαμπρότησιν.

Λύσιν τῶν ἀπείρων μου σφαλμάτων, εὐχαῖς τοῦ Ὁσίου σου μοι δὸς, τὴν τῶν δεσμῶν τοῦ σαρκίου μου, μετὰ τὴν λύσιν Κύριε, ὅπως ζωῆς ἐπιτύχοιμι.

Οὐ χέκτημαι δάκρυα τοῦ κλαῦσαι, τὰ πταίσματα οἱμοὶ τὰ ἐμὰ, τὰ τὴν ψυχὴν μου βλάπτοντα. Διὸ εἰς Σέ τὴν εὐσπλαγχρον πᾶσαν ἐλπίδα τίθημι, παντὶ Παρθένε βοήθει μοι.

Καταβασία τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κοντάκιον τοῦ ἁγίου ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τῶν ἀσκητῶν τὴν καλονήν, καὶ προστάτην Κυθωνιαίων, βί πιστοὶ ὁμοφρόνως νῦν Ἰωάννην στέψωμεν, γυθόμενοι σήμερον, ἀπαίρει γὰρ πρὸς τὰς θείας ἐπαύλεις, δωρεὰς

ἰάσεων ἀπενέμων τοῖς πίστει, τὴν ἱερὰν πανύγῃριν αὐτοῦ ἐπιτελοῦσι καὶ πόθῳ γεραίρουσιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀσκητὴν, ἅπαντες ὧ φιλέορτοι, ἀσματικῶς συνελθόντες, Ἰωάννην ἀνευφημήσωμεν, οὗτος γὰρ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐλαφρὸν φορτίον ἐπ' ὤμων ἀράμενος, καὶ τὴν νεκράν ἀπολαυσιν ἀποσάμενος, τῷ τὰς ἡμῶν ἁμαρτίας ἐν σταυρῷ καθηλώσαντι, εὐθαρσῶς ἠκολούθησε, καὶ τὰ πάθη νεκρώσας τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν ἀπεφθάρτισεν· συμπολίτης τῶν τῷ Χριστῷ εὐαρεστησάντων γενόμενος πρεσβεῖ τοῦ σωθῆναι διηνεκῶς, καὶ εἰρήνην σταθεράν δορηθῆναι τῷ κόσμῳ παντί, καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῖς οὕτω ἐκ πόθου γεραίρουσιν.

Κάθισμα τῶν ὁσίων. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Μακάριον ζῶν ἐκτελέσαντες, ὄντως ὁσίων τοῖς χοροῖς ἐν τῇ γῇ τῶν πραέων ἀξίως συναυλίζεσθε, θεοφόροι μακάριοι, καὶ τὴν ἔρημον καθάπερ πόλιν οἰκοῦντες, χάριν εἰλήφατε παρὰ Θεοῦ τῶν θαυμάτων, διὸ ἡμᾶς γεραίρομεν.

Ἔτερον τῶν μαρτύρων. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον,

Τὰ τῆς πίστεως ἄνθη, τοὺς νοητοὺς μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς, Σέργιον τιμήσωμεν καὶ τὸν Βάκχον τοὺς μάρτυρας· οἱ τῶν εἰδώλων πᾶσαν ἰσχὺν ἀφανίσαντες, ἐπαξίως, οὐρανόθεν τὸ στέφος τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν ἀγγέλοις χορεύουσι· διὸ πιστοὶ βοήσωμεν, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφειν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

καὶ νῦν Θεοτοκίον. ὁμοιον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαῖρε κόρη καθέδρα βασιλική, κλίνη πορφυρόστρωτε, χρυσοπόρφυρε θάλαμε, χλαμὺς ἀλουργόχρως, τιμαλφέστατον τέμενος, ἀστραπόμορφον ἄρμα, λυχνία πολύφωτε, χαῖρε Θεοτόκε, δωδεκάτειχε πόλις, παστάς ἀγλαόμορφε, καὶ πύλη χρυσήλατε, ἀγλαόχρως τράπεζα, θεοκόσμητον σκηνώμα, χαῖρε ἔνδοξε νύμφη ἡλιοστάλακτε, χαῖρε μόνη ψυχῆς μου εὐπρέπεια.

Ὡδὴ δ'. εἰρμός.

Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας καὶ ἐδόξασά σε μόνη φιλάνθρωπε.

Τῶν τραυμάτων μου, Δέσποινα, τῶν τῆς ψυχῆς, σαρκὸς τε νοσημάτων, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, λύσιν παράσχου μοι· λυπιζόμενον πάθεσι καὶ λογισμοῖς καὶ βίου τρικυμίαις, ἐλπίδι Παρθένε, τῇ σῇ με βεβαίωσον.

Ἐκ κινδύνων με λύτρωσε, μήτερ Θεοῦ, καὶ ζάλης καὶ πταισμάτων, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, μόνη Πανύμνητε.

Χειμαζόμενον κλείδοσι βιωτικοῖς, ἐξάρπασον Παρθένε πρὸς τὸν λιμένα καθοδηγοῦσά με.

Φωτισμὸς ἡμῖν ὅσοι Πατέρες γεγόνατε καὶ σθένος, περιβεβλημένοι φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Φῶς ἀνέσπερον ὅσοι, τὸ τοῦ Χριστοῦ εἶδεν ἀξιώθέντες, τοῖς ἐν σκότει λάμπειν κατηξιώσατε.

Λαμπρυνθέντες τῇ χάριτι τῇ τοῦ Χριστοῦ πιστοὺς φωταγωγεῖτε, καὶ πᾶσαν τὴν Κρήτην καταλαμπρύνετε.

Δυσωποῦμέν σε ἄχραντε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα, τοῦ αἰεὶ πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

ἄλλος. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Σὲ ἀντιλήπτορα καὶ βοηθὸν, ἔχουσα ἡ Κρήτη, θερμότατον πρὸς τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων πρεσβευτὴν καὶ ῥύστην λαμβάνει πάντοτε, ὅθεν σοῦ γεραίρει τὰ λείψανα.

Ἱατρεῖον ἄσυλον, παντοδαπῶν νόσων, τὰ λείψανα ἅπαντες οἱ ἐν τῇ Κρήτῃ κεκτημένοι, εὐλαβῶς τὴν σὴν πανηγυρίζουσιν μνήμην, Ἰωάννη Θεόσοφε.

Δόξα.

Ἐνδον ἐν καρδίᾳ σου, πάτερ σοφὲ, ἔχων, Ἰωάννη, τῆς κρίσεως αἰεὶ τὸν φόβον καθ' ἐκάστην, τὸν Κριτὴν τῷ πένθει ἡλεούμενος, ἄληκτον χαρὰν διὸ εἴληφας.

Καὶ νῦν. Παρθένε.

Ῥυσέ με Πανύμνητε, ἡ τὸν Θεὸν ἄχραντε παρθένε κυήσασα, πάσης ἀνάγκης καὶ παντοίων πειρασμῶν, νόσου δηούσης καὶ μάλιστα, φθόνου καὶ θυμοῦ τὸν ἱκέτην σου.

Καταβασία τὸ ἀνεξιχνίαστον. Ὡδὴ ἐ. ὁ εἰρμός.

Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγὸς, καὶ τῶν ἀπάντων ποιητὴς Κύριος, ἐν τῷ φωτὶ τῶν σῶν προσταγμάτων, ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐκτός σου γὰρ ἄλλον οὐ γινώσκουμεν.

Ὅπλον ἀήτητον κατα ποικίλων πειρασμῶν ἔχοντες, τῶν δυσμενῶν πάσης ἐπηρείας λυτρούμεθα σαφῶς, οἱ σὲ Θεοτόκον αἰεὶ ἐπιστάμενοι.

Νόμου τὸ πλήρωμα, ἡ ἀνωτέρα Χερουβίμ, τέτοκας τὸν

τοῦ Θεοῦ σαρκωθέντα υἱὸν μονογενῆ, ὃν ὑπὲρ τῶν δούλων αἰεὶ ἐκδυσώπησον.

Τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἀγνὴ φέρουσα, τοῦτον ἡμῖν ταῖς σαῖς ἱκεσίαις εὐίλατον δίδου, τοῖς νῦν ἐκ καρδίας πρὸς Σὲ καταφεύγουσιν.

Ἀπὸ στενώσεως ἐκ κατοδύνου μου ψυχῆς, δέησιν τῶν εἰκτειρμῶν μόνῃ τῇ τεκούσῃ τὸν ἀήτητον λόγον, προσφέρω ὁ τάλας, εἰκτειρήσασα σῶσον με.

Ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ, καὶ ἀπὸ πάσης τῶν ἐχθρῶν στάσεως, καὶ ἐκ πάσης νόσου καὶ θλίψεως, καὶ πάσης συμφορᾶς, ἡμᾶς αἰεὶ τηρεῖτε Πατέρες πανόλβιοι.

Ἄστρα πολύφωτα, μαρμαρυγαῖς τῶν ἀρετῶν πέμποντα, καὶ τῶν Κρητῶν ἐν πνεύματι θείῳ, φωτίζοντα ψυχαῖς οἱ πεφωτισμένοι πατέρες ἐδείχθησαν.

Δεῦτε Κιθονιέων πληθὺς, δεῦτε πιστῶς ἐν τῷ ναῷ δράμωμεν, ἐνθα ἡ σωρὸς τῶν ἀγίων πατέρων ὑπάρχουσα, καὶ πιστῶς ὑμνοῦντες αὐτοὺς προσκυνήσωμεν.

Ἀπὸ παντὸς πειρασμοῦ, καὶ τοῦ συνέχοντος ἀγνὴ κλείδωνος, ὡς ἀγαθὴ ῥῦσαι με, παντοίαις ἐχθρῶν ἐπιβουλαῖς Δέσποινα Παρθένε τὸν ἄθλιον δοῦλον σου.

Τοῦ ὁσίου. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Οἱ πόθῳ, μακάριε, τὸ σὸν καλοῦντες ὄνομα, οἱ ἐν τοῖς κινδύνοις, Ἰωάννη, ἅπαντες εὐθέως τὴν παρὰ σοῦ ἀρρωγὴν, πλουσίως λαμβάνουσιν, διὸ νῦν τοῖς προσκαλοῦσί σε ὀξυτάχως βοήθησον.

Μυρίζουσι πάντοτε, τὰ λείψανά σου ἅγιε, κρίνα τοῦ ἁγροῦ, ὥσπερ τρισμαῖα, βρύοντα μύρα ἐν τῇ σωρῷ ἐν τῇ

γῇ ἀκενώτως. Πάντες οὖν ἐξῆς, δεῦτε ἀρυσώμεθα, ἵνα λάβωμεν ἴασιν.

Δόξα.

Ὁ βίος σου ἔνθεος, τὰ ἔργα σου πανθαύμαστα· ἐξέστη τὰ σύμπαντα ὀρῶντα, ἑνσαρκον ὄντα σε, ἐν τῇ γῇ ὡς βροτὸν ἄσαρκον, νικῶντα τοὺς ἐχθροὺς πάντας, τοὺς ἀσάρκους τε, ὄντως θαῦμα παράδοξον.

Καὶ νῦν.

Νῦν κραυγάζοντα δέξαι με, βοῶντα μὴ ἀπώγει με παρθένη Μαρία, μὴ παρίδῃς τοῖς λυπηροῖς τε περιαντλούμενον καὶ κατατριχόμενον πικραῖς ἀρρωστίαις σώματος, τὸν ἐν σοὶ καταφεύγοντα.

Καταβασία ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ στ'. ὁ εἰρμός.

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Σωτηρίας λιμένα γινώσκων σε, πλέων παρὰ φροντίδος βίου, τὴν θάλασσαν· ἐπικαλοῦμαι Δέσποινα, Κυβερνήτην ψυχῆς μου γενέσθαι Σε.

Ἐξεδύθην στολὴν κακουχούμενος, μήτερ ἀειπάρθενε, τῆς σωφροσύνης μου, ἀλλ' ἢ Θεὸν κύησασα, τῆς χαρᾶς τὸν χεῖτῶνα ἀντίδος μοι.

Ἱερὰς πολιτείας ἐκπέπτωκα, ῥαθυμῶν ὁ δεῖλεος, ἀλλ'

ἐπανάγαγε, εὐλογημένη Πάναγνε, προσταγαῖς τοῦ υἱοῦ σου ῥυθμίζουσα.

Συμπαθείας τῆς σῆς μὲ ἀξίωσον, ἢ τὸν συμπαθέστατον λόγον κύησασα, τὸν τῷ ἰδίῳ αἵματι, ἐκ φθορᾶς τοὺς ἀνθρώπους ῥυσάμενον.

Τῶν Ὁσίων ὁ αὐτός.

Ἄρωγοι Κυδωνίας θεμέλιοι, καὶ ὑπὸ ἐχθρῶν κλονουμένην στηρίζαντες αὐτήν, αἰεὶ φυλάττοιτε ἀπὸ πάσης ἀνάγκης πανόλβιοι.

Καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀκέστορες, θεῖοι χρηματίζοντες, Θεομακάριστοι, τὰς τῆς ψυχῆς μου δέομαι, καὶ σαρκοῦς ἀσθενείας ἰάσασθαι.

Ἐν πελάγει δεινῶς, κυματούμενος, ὅσοι ὑμᾶς κυβερνήτας προβάλλομαι καὶ δυσωπῶ ἡθύναι με πρὸς σωτήριον ὄρμον μακάριοι.

Ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας ἀνέθηκα, μήτερ ἀειπάρθενε τῆς σωτηρίας μου, καὶ Σε προστάτην τίθηναι, τῆς ζωῆς ἀσφαλῆ τε καὶ ἄσειστον.

Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ἀκούων πάτερ, Θεόσοφε, τὸ λέγον «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν», εὐθὺς προσέδραμες, κόσμου ἀφείς τὸ ἀμφιβληστρον, ὁπαδοὺς μιμούμενος τοῦ Κυρίου σου.

Χριστοῦ τῷ ἔρωτι ἅγιε τρωθεῖς, οὐκ ἀρεστόν σοι ἐν σώματι ζῆν, ἀλλ' ἐν πνεύματι, ὅθεν ὡς ἄλλος ἀπόστολος, ἐμοὶ Χριστὸς ἀνεκραύγαζες.

Δόξα

Οὐκ ἔσχες πάτερ φιλόυλον ἐν σοὶ πῦρ, μᾶλλον ὕδωρ
ἀλλόμενον, λιταῖς οὖν Κύριε ταῖς ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ ὁσίου
σου δός, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ διψήσωμεν.

Καὶ νῦν.

Σὲ μόνην φέρω Πανάχραντε, ἐλπίδα καὶ ἀσάλευτον
στήριγμα, Σὲ ἀπροσμάχτον τείχος, καὶ σκέπην καὶ
φύλακα, καὶ σὲ ἐπικαλοῦμαι Παρθένε σῶσον με.

Ἐορτάζει σήμερον, Κυδωνιαίων ἡ πόλις, ἑορτὴν ὑπὲρ-
λαμπρόν, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, ἅπασαν προσκαλου-
μένη πόλιν καὶ χώραν, χαίρει γὰρ ὡς κεκτημένη, θυ-
σαυρὸν μέγαν, σωρὸν μέγαν τῶν λειψάνων ὑμῶν, Πατέ-
ρες θεοὶ τῆς Κρήτης τὸ καύχημα.

Καταβασία. Τὴν Θεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον τῶν Ἀγίων πατέρων. Ἦχος Γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐορτάζει σήμερον, Κυδωνιαίων ἡ πόλις, ἑορτὴν ὑπὲρ-
λαμπρόν τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, ἅπασαν προσκαλου-
μένη πόλιν, καὶ χώραν χαίρει γὰρ ὡς κεκτημένη θησαυρὸν
μέγαν, σωρὸν μέγαν τῶν λειψάνων ὑμῶν πατέρες θεοὶ
τῆς Κρήτης τὸ καύχημα.

Ὁ οἶκος

Οἱ σωροὶ τῶν ὑμῶν θείων λειψάνων βρύουσι πᾶσιν ἰά-
ματα, ἐξ ὧν πάντες πιστοὶ ἀρϋόμενοι, σώζονται ἐκ νόσων
ποικίλων, ψυχικῶν καὶ σωματικῶν, ὅθεν ὁ τάλας βουλό-

μενος, καὶ γὰρ ῥυσθῆναι με ἐκ νόσων ποικίλων, ψυχικῶν
καὶ σωματικῶν. Διὰ τοῦτο τὴν ἐμὴν βοήθειαν νῦν ἀνευ-
φημῶ καὶ διηγούμαι ὅπως ἂν ἐπιφάνητε, καὶ τοῖς ἐν ἀναγ-
καις ἐκλυτροῦσθαι, ἐκ πειρασμῶν, καὶ πάντας τοὺς προ-
σιόντας θερμῶς, ῥῶσιν παρέχετε· διὸ δότε ἡμῖν ἰσχὺν
τοῦ ἀνυμνεῖν ὑμᾶς αἰὶ ὥσπερ τῆς Κρήτης τὸ καύχημα.

Τὸν νοῦν πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἀνδρεῖοι παρετάξασθε, καὶ
πᾶσαν αὐτοῦ, ἀπάτην καταλύσαντες, καὶ τὴν νίκην ἀνωθεν
εἰληφότες, μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε,
καλὸν καὶ τερπνὸν τῷ συνεῖναι Χριστῷ.

Ἐν οὐρανοῖς Χριστὲ κατοικοῦντες Σέργιος καὶ Βάχχος
καὶ τοῦ θείου φωτὸς τοῦ παρὰ σοῦ ἐμφορούμενοι, ἐμὲ τὸν
ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας πορευόμενον, προφθάσειεν διὰ
τάχους τῶν παθῶν ἀφαρπάσαι ἐν μοναῖς, ἀθάνατε, στο-
λήν μοι τῆς ἀφθαρσίας καταπέμποντες, ὅπως λευκημο-
νῶν τὴν φωτοφόρον αὐτῶν ἑορτὴν, ἀνυμνῶ καὶ κραυγά-
ζω σοὶ Κύριε, καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ Ζ'. τῶν ἁγίων μεγάλων
μαρτύρων Σεργίου καὶ Βάχχου.

Χαλκᾶ τὰ νεῦρα, Βάχχε, πρὸς νεύρων βίας,

Καὶ πρὸς ξίφους Σέργιε πυρσοὶ καρδίας.

Σέργιον ἐβδόματι ξίφος ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάχχον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν ὁ-
σίων θεοφόρων 99 Πατέρων τῶν ἐν Κρήτῃ
λαμψάντων.

Τέλος εἰληφان οἱ πατέρες ἐν Κρήτῃ, ὡς ἀστέρες ἐ-

λαμψαν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Δεῦρο πρὸς ἡμᾶς εἰς τὰ τερπνὰ τοῦ πολου, ἔλαμψεν ὡς ἥλιος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀκτίσι ἰάσεων νόσων παντοίων, ἔκτη Ὀκτωβρίου, μύστης χαριτώνυμος Ἰωάννης. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις.

Ὡδὴ ζ'. ὁ εἰρμός.

Εἰκόνας χρυσῆς ἐν πεδίῳ Δεηρὰ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου παῖδες κατεπάτησαν, ἀθέου προστάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες δροσιζόμενοι ἔψαλλον, εὐλογητός εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Δίς

Σταυρῷ προσπαγῆς, ὁ ἐκ σοῦ σωματωθεὶς Θεογεννήτρια, Ἀδὰμ διέρρηξε τὸ χειρόγραφον, ᾧ νῦν Παρθένη δυνάμει σου πάσης ἐπηρείας ῥυθθῆναι, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, εὐλογητός εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἐλπίς ἀγαθὴ προσδοκία τε πιστῶν ὑπάρχεις Δέσποινα καὶ νῦν δεσμεθῆ σου, δωρίσασθαι τῆς συμπαθείας τὸ ἔλεος, πᾶσι τοῖς εἰς σὲ πεποιθόσι, καὶ τῷ υἱῷ σου κραυγάζουσιν, εὐλογητός εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Σκοτία δεινὴ, τῇ τοῦ βίου συσχεθεὶς τὸν συλλυπούμενον καὶ συναλγοῦντα, οὐ κατέλαβον τῇ σῇ Παρθένη λαμπρότητι, λύσον τὴν ἀχλὺν τῶν πταισμάτων καὶ καταύγασον ψάλλειν σοι, εὐλογητός εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ζωῆς ἐκπεσὼν ἀκράτου μὲν τὸ πρὶν, ὁ Ἀδὰμ σέσωσται, διὰ τοῦ τόκου σου, νῦν δὲ Πάναγνε τὸν ἀρωστείᾳ κρατούμενον, σῶσον εὐρωστεία σου κόρη, καὶ ἀξίωσον ψάλλειν σοι, εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ἐπέστη φεδρά, ἡ ἐτήσιος ὑμῶν μνήμη πανόλθιοι, λελαμπρυσμένη τηλαυγέστατα, ἡ εὐπρέπεια τῆς χάριτος

τὴν ἐπιτελοῦντες ἐν πίστει τῷ Κυρίῳ κραυγάζομεν, Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Πυρσοὶ νοητοὶ καταλάμποντες, ὥφθητε ὅσοι, χειμαζόμενοι διασώζετε καὶ ὁδηγεῖτε τοὺς πλείοντας, καὶ θαυμάτων ταῖς βολαῖς, τὴν Κρήτην λαμπρύνετε, βοῶντες, Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἀδύτου φωτός, ταῖς ἀύλοις ἀστραπαῖς καταλαμπόμενοι τοὺς ἐν σκότει τῶν θλίψεων κεκακωμένους ἀρπάσατε, καὶ πρὸς φωτισμὸν εὐφροσύνης, ὁδηγήσατε ψάλλοντες, Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Δυσώπει Χριστὸν, τὸν υἱόν σου καὶ Θεὸν Θεογεννήτρια, τοὺς κεκραμένους δεινοῖς πταίσμασιν, καὶ ταῖς ἀπάταις τοῦ ὄφεως, αἵματι αὐτοῦ τῷ τιμίῳ, ἀλλὰ ῥύσασθε ψάλλοντες, Εὐλογητός, ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Πέρας δόξαν τε τίμιον, καὶ πλοῦτον ῥέοντα πάτερ κατέλειπες, πρὸς τὸ Χριστοῦ ἀκλινῶς καὶ μόνον, εἰκονίζες κάλλος, καὶ ἔλεγες, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων κύριος καὶ Θεός εὐλογητός εἶ.

Ἀρρωστίαι χειμάζουσί με τὸν δειλεον, δειναὶ μακάριε, καὶ πάθη ἀπειράριθμα, διὰ ταῖς ἰκυσίαις σου, ἐμοῦ τὸ δυσώδες τῶν παθῶν ἀποκάθαρνον, χάριν μοι δωρούμενος.

Θεοτοκίον

Φεῖσαί μου, Κύριε, φεῖσαι, ὅταν μέλλῃς με κρῖναι καὶ μὴ καταδικάσῃς με εἰς πῦρ, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με,

δυσωπει σε Παρθένο· ἢ Σὲ κυοφορήσασα, Χριστέ τῶν ὁσίων ὁ ἄνθρωπος καὶ τῶν μαρτύρων τὰ τάγματα.

Ὡδὴ ἡ.ὁ εἰρμός.

Ἰερωτάταις χορείαις, τῶν ἁγίων ἀπάντων, συνόντες, καὶ ταῖς θεαῖς καλωναῖς, ὡραϊζόμενοι Ἅγιοι, τὸν ὥρατον ἐν κάλλει, αἰτήσασθε Χριστὸν διὰ παντός, ὡραῖσαι καρδίας ἡμῶν ἐν θεῇ χάριτι.

Ὡς εὐωδέστατα κρίνα, νοητοῦ Παραδείσου γενόμενοι μακάριοι σαφῶς, πᾶσαν ψυχὴν κατευφραίνετε, ἱεραῖς εὐωδείαις. Διό μου τὸ δυσῶδες τῶν παθῶν ἀπελάσατε, ῥῶσιν καὶ χάριν μοι δωρούμενοι.

Ἡ καταιγὶς τῶν δαιμόνων, τῶν ψυχῶν τὰς ὀλκάδας, βυθίσει οὐ κατίσχυσεν ἡμῶν· τῇ κυβερνήσει γὰρ Ὅσιαι τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων, πρὸς ὄρμον κατηντήσατε ζωῆς, καὶ ἡμῖν σωτηρίας λιμένες ἀνεδείχθητε.

Ὡς ὑπηρετᾷ τοῦ Χριστοῦ, ὡς δῆκονοι πιστοὶ καὶ οἰκονόμοι, τῶν αὐτοῦ μυστηρίων ὡς ἀπλανεῖς ὁδηγοί, φανέντες πάθῃ θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ἀστραπαὶ καθαρότητι βίου καὶ πολιτείας, τῇ τῶν ἁσωμάτων ὁμοιούμενοι, λάμπαντες κόσμῳ, τὸν τοῦ σκότους προστάτην, ἀπελαύνειν κατηξιώθητε, τῷ τῆς εὐσεβείας φωτὶ λαμπρυνόμενοι.

Ἐν οὐρανοῖς τὴν αἰδίων δόξαν νῦν καθορῶντες, καὶ τῆς ἀκηράτου καὶ θείας αἴγλης ταῖς φαγοτάταις ἐντροφόντες, ἀκτίσει, τῶν παθῶν μου σκότος μειώσατε, Ὅσιαι θεράποντες Χριστοῦ, πανσεβάσμιοι.

Ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Λυτρωτὴν, ἱκετεύσατε Ὅσιαι θεοὶ, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων καὶ νοσημάτων πικρῶν, καὶ βλάβης ἡμᾶς ἐκλυτρώσασθαι, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀρετῶν τὴν ἀρίστην ἀκλινῶς διαδεύσαντες τρίβον ἀοιδίμοι, πρὸς πόλιν εἰσελαύνετε, Ἐδὲμ τῆς ἀκηράτου, μελωδοῦντες εὐφραινόμενοι. Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἵνα τὸν χριστὸν μόνον κερδίσης, τὸν κτίστην καὶ βασιλέα πάσης κτήσεως, πάντα ὥσπερ σκύβαλον ἡγήσω μακάριε, ταῖς διδασκαῖς ἐπόμενος Παύλου τοῦ κήρυκος, μεθ' οὗ γὰρ τὸν Δεσπότην γεραίρεις ἐν τῇ ἀθανάτῳ μονῇ ἀκαταπαύστως.

Ἡρῆς, Ἰωάννη, εἰς τὸ ὕψος παμμάκαρ τῶν ἀρετῶν ἐκτίναξάμενος ὕλην τὴν ὀλέθριον, διόκαι ὁ ὕψιστος Θεός, τὴν ἄνω οἴκησιν σοὶ ἐδωρήσατο, ὦ ὕμνοι, ἀενάως δοξάζεις μετὰ τῶν ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων.

Δόξα.

Λάμψων θαρχία ταῖς καρδαίς, τρισήλιε, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς τῶν ὑμιούντων σε πάντας, καὶ ἀξίωσον τὸν ἀπεριόριστον πανεβλαβῶς καὶ ἀναρχον σέβειν, ἐκάστοτε οὐσίαν σου, ὃν νῦν προσκυνούμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, οἱ ταπεινοί σου δοῦλοι.

Καὶ νῦν.

Οἱμοι, ὦ ψυχὴ μου παναθλία, τῷ ζόφῳ τῆς ἁμαρτίας ὅλη πάντοτε κρατουμένη, κράζουσα, τῷ Θεῷ ἐπίστρεψον

τῆς σῆς μητρὸς δεήσῃσι σῶσόν με κύριε, τὸν εὐσπλαγχ-
νον σὲ, ἵνα δοξάζω, ἐν τῇ μακαρίᾳ μονῇ τοῦ θανάτου.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Στοιχολογεῖται. Τὴν τιμιωτέραν

Ὡδὴ θ'. ὁ εἰρμός.

Ἀνάρχου γενήτορος, υἱὸς καὶ κύριος, σαρκωθείς
ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανεν, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσας,
συναγαγὼν τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον Θεο-
τόκον, μεγαλύνωμεν,

Γευσάμενος μὴ προσηκούσης, θάνατον ὁ Ἀδὰμ ἐκ τοῦ
ξύλου πικρῶς ἐτρίγησεν, ξύλῳ δὲ πηγεῖς ὁ υἱός σου, τὸν
γλυχασμὸν τῆς ἀθανασίας ἐπήγαγεν ἄχραντε, διὰ τοῦτο
σὲ γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τὸν βασιλέα κύριον, ὑπὲρ λόγον
τεκοῦσα τὸν διαλύσαντα ᾧδου τὰ βασίλεια, κόρη, δὲ ἐκτε-
νῶς δυσώπει, τῆς ἀνω βασιλείας, ἅπαντας ἀξιῶσαι τοὺς
ὑμνοῦντας σε.

Ἀγάθυνον Δέσποινα τὴν ταπεινὴν καρδίαν μου, ἡδονῶν
κακοθεῖσαν ταῖς ἐπικλήσεσιν, ὡς τῶν ἀγαθῶν τετοκυῖα
καὶ ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὅλη, καὶ πρὸς μετάνοίας με ἀγα-
θῆς πύλης εἰσάγαγε.

Σοφίαν καὶ δύναμιν, καὶ λόγον ἐνυπόστατον, τοῦ Πα-
τρὸς Θεομήτωρ ἀγνὴ συνέλαβες, ἐκ τῶν σῶν ἀχράντων
αἱμάτων, τὸν ἑαυτοῖς ναὸν προσλαβοῦσαν, καὶ τοῦτο καθ'
ἐγώσιν ἐνωθεῖσαν ἀδιάρρηκτον.

Ἡ Κρήτη εὐφραίνεται, κηρύττουσα τὰ θαύματα τῶν
ἀγίων πατέρων τὰ καυρώματα. Καὶ δοξολογεῖ εὐχαρί-

στως τὸν λυτρωτὴν, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν Αὐτοῦ δωρη-
σάμενον τοιοῦτους φύλακας.

Τὰ ὄρη μυρίζουσι, τῆς Κρήτης καὶ αἱ φάραγγες, αἱ
ὄποι καὶ τὰ σπήλαια, ὡς παλάτια θεῖους μαργαρίτας κα-
τέχοντα, τῶν σοφῶν πατέρων τὰς χάρας, ἰάσεις παρέ-
χουσι τοῖς πιστοῖς, πιστῶς προστρέχουσι.

Πατέρες, Πανάγιοι Πατέρες, πανσεσδάμιοι, τοὺς πισ-
τῶς ἐκτελοῦντας τὴν θεῖαν μνῆμιν ὑμῶν καὶ δοξολο-
γοῦντας καὶ ψάλλοντας εὐλαβῶς, καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος
τῆς νῦν πανηγύρεως, ἐκ παντοίας βλάβης ῥύσασθαι.

Ὡς Ὁρθρος εὐρέθης πρωϊνός, ἐν τῇ τοῦ βίου νυκτὶ,
παρθενείας ἀκτίσι περιαυγάζουσα, τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡ-
λίου τοῦ νοητοῦ, τῆς δικαιοσύνης ἡμῖν φανερώσασα, Θεο-
μήτωρ πανσεβάσμιε.

Ἄλλος ἅπας γηγενῆς σκιρτάτω.

Ἡ Κρήτη εὐφραίνεται, κηρύττουσα τὰ θαύματα, τῶν ἀ-
γίων Πατέρων τὰ καυρώματα, καὶ δοξολογεῖ εὐχαρί-
στως, τὸν λυτρωτὴν, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ δωρησά-
μενον ἐν αὐτῇ τοιοῦτους φύλακας.

Ῥῦσιν τῆς ψυχῆς ὁμοῦ καὶ τοῦ σώματος, τοῦ ἀγαπή-
σαντος σὲ τὸν δι' ἐλέους πολλοῦ τὸν κόσμον φθορᾶς ῥυ-
σάμενον, ταῖς ἱεραῖς δεήσεσι τοῦ θεοῦ θεράποντος Ἰω-
άννου, δώρησαι τοῖς κραυγάζουσιν ἐκ καρδίας ὑμῖν τὸ ἱ-
λάσθητι.

Δεῦτε οἱ πιστοί, τῇ θεῇ τοῦ μάκαρος σωρῶ, προσέλ-
θωμεν Ἰωάννου φύει γὰρ ἰάσεις πᾶσι τοῖς μετὰ πίστεως

τῶν ἱερῶν λειψάνων προσψύουσι πάντοτε καὶ βοῶσι σῶ-
σον ἡμᾶς ἅγιε τοὺς τὴν μνήμην τὴν σὴν ἑορταζοντας.

Δόξα.

Ἡ ζωαρχικὴ Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πατὴρ ὁ ἀναρχος καὶ
ὁ γεννηθεὶς υἱὸς ἄρρευστος ἐξ αὐτοῦ ὁ συνἀναρχος, καὶ τὸ
ἀπειροδύναμον, καὶ συναίδιον θεῖον Πνεῦμα, τὸ ἐκπορευό-
μενον ἐκ πατρὸς ταῖς σαῖς.

Καὶ νῦν.

Σῶσόν με ἀγνή, ἡ Θεὸν κυήσασα τὸν πανοικτῆρμονα
κείμενον εἰς χάος ἀνάστησον, νῦν τὸν ἀναξιώτατον οἰ-
κτιρμοῦ τῆς κολάσεως καὶ τοῦ ἀσδέστου πυρὸς μὲ ἐξήρ-
πασαν, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ δοξάζω σε.

Καταβασία ἅπας γηγενῆς. Ἐξαποστιλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πατέρες παμμακάριστοι, τῆς Κρήτης τὸ κραταίωμα,
Κυδωναίων δόξα καὶ κλέος, καὶ ἱατροὶ τῶν νοσούντων,
τὰ πάθη θεραπεύσατε, ἐμῆς ψυχῆς καὶ σώματος, βοῶν-
τος, μετὰ πίστεως, πρεσβεύοντες τῷ Κυρίῳ, σὺν τῷ σε-
πτῷ Ἰωάννῃ.

Τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῶν ἀσκητῶν τιμήσωμεν, Κρη-
τῶν τὸν ἄσυλον πλοῦτον, τὸν πάνσοφον Ἰωάννην Κυδῶ-
νων τὸ κραταίωμα, διπλοῦν γὰρ στέφος εἴληφεν, δι-
τῶς πολιτευσάμενος, ἀθλητικὸς καὶ ὁσιος, ὅθεν ἀξίως
τιμᾶται.

Παρθένε, παναμώμητε, κυρία μου καὶ δέσποινα, τὸν
σὸν υἱὸν ἐκλίσώπει, σὺν τοῖς ἁγίοις πατρῶσι πυρατη-

ρίων ῥύσασθαι παντοίων τοὺς ὑμνοῦντας Σε, καὶ αἰώνιον
τεύξασθαι τῶν ἀγαθῶν Παναγία, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις
καὶ βούλεσαι.

Εἰς τοὺς αἶνους ἰστώμεν στιχ. δ'. ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων, νῦν μιμησώμεθα, τάξεις τὰς
οὐρανίους, καὶ στησώμεθα μίαν, χορείαν μετὰ πόθου. Δεῦ-
τε πιστοὶ πιστῶς εὐφημήσωμεν, χορὸν τῶν θεῶν πατέ-
ρων τὸν ἐκλεκτὸν, τὸν τὴν Κρήτην ἐκλαμπρύναντα.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου, ὕμνοις τιμήσωμεν, τὸν θαυ-
μαστὴν προστάτην, Ἰωάννην τὸν θεῖον Κρήτης, καὶ γὰρ
οὗτος Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν σωτῆρα καὶ Κύριον ὑπὲρ αὐ-
τῆς ἵκετεύει ἐκ πειρασμοῦ, λυτρωθῆναι καὶ κολάσεως.

Ἐκατόμπολις Κρήτη χαίρεται σήμερον, τοὺς ἑκατὸν
πλουτοῦσα, στερεοὺς θεῖους πύργους, Πατέρας τοὺς ἁγί-
ους τοὺς ἐν αὐτῇ, θανάτῳ ἐναλλήταντας, καὶ ἐκλαμπρύ-
ναντας ταύτην ταῖς ἀρεταῖς καὶ τοῖς θεοῖς κατορθώμασιν.

Ἐπεὶ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει, Σοῦ τὴν πανένδοξον, καὶ
φωτοφόρον μνήμην, ἐκτελούντων μὴ παύσης, μάκαρ Ἰ-
ωάννη, τὸν λυτρωτὴν, ἵκετεύων καὶ Κύριον, τοῦ λυτρω-
θῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ πυρὸς τοῦ αἰω-
νίζοντος.

Δόξα ἦχος πλ: β'.

Θεία χάρις ἀπηώρητο, ἐπὶ τὴν σωρὸν τῶν λειψάνων
ὑμῶν, ἡγιασμένοι ὅσοι. Διὸ καὶ εἰς ὁσμὴν μύρου, τῶν
θαυμάτων ὑμῶν δραμούμεθα, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν

ἀρυόμενοι, ἀλλὰ Πατέρες πανσεβάσμιοι, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή.
Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τῶν Πατέρων γ'. καὶ τοῦ ἁγίου στ'.

Ὁ ἀπόστολος Προκείμενον ἦχος βαρὺς.

Καυχῆσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα κενόν.

Πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐστίν, ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, κτλ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς, ἐπὶ τόπου πεδινοῦ.

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Τὴν τιμιωτέραν

Τοὺς ἐν Κρήτῃ λάμψαντας, θαυμαστῶς τοὺς ἁγίους Πατέρας εὐφημήσωμεν. οἱ πιστοί, τούτους γὰρ καὶ προστάτας καὶ πρεσβευτάς πρὸς τὸν κτίστην ἔχομεν, οἱ τιμῶντες αὐτοὺς ἐκ πίστεως.

Τῶν θείων πατέρων θεῖον βλαστὸν, ἀσκητῶν τὸ κλέος καὶ τῆς Κρήτης τὴν καλονήν, τὸν θερμὸν προστάτην, τὸν

ἐπικαλούμενον, τὸν μέγαν Ἰωάννην, πάντες ὑμνήσωμεν.

Εἶος καὶ πολιτεία τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων
98 Ἀγίων Πατέρων τῶν ἐν τῇ Κρήτῃ λαμψάντων καὶ τοῦ συνασκητοῦ αὐτῶν Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου. Εὐλόγησον Πάτερ.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Λέγει ὁ φιλοσοφώτατος Σωλομών εὐλογημένοι Χριστιανοί. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ μνήμη καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν δικαίων, καὶ ἁγίων ἀνδρῶν πρέπει νὰ γίνεται μὲ πνευματικούς ἐπαίνους καὶ μὲ ἐγκώμια, ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι, νέοι τε καὶ γέροντες ἀξιότατοι Κρητικοί, δεῦτε νὰ ἐπαινέσωμεν καὶ νὰ ἐγκωμιάσωμεν τοὺς δαίους τούτους καὶ ἁγίους πατέρας, ὅπου ἔκαμαν τὴν πατρίδα μας μὲ τὰ θαύματα καὶ μὲ τὸν ἁγιασμόν αὐτῶν ἀξίαν πολλῶν ἐπαίνων, ὁμοῦ μὲ τὸν συνασκητὴν αὐτῶν ἅγιον Ἰωάννην τὸν ἐρημίτην, οἱ ὅποιοι ἂν καλὰ καὶ νὰ ἦσαν ἀπὸ διαφόρους τόπους, τοὺς ὑπεδέχθηκεν ὁμοῦ ἡ περίφημος Κρήτη, ὥσπερ πολίτευμον θησαυρὸν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μὲ δόξαν ἐτελειώθησαν, καθὼς θέλετε ἀκούσει. Ἀλλὰ, συμπατριῶταί μου Κρητες· πρέπει μὰ τὴν ἀληθεῖαν μὲ πόνον καὶ εὐλάβειαν, μὲ ὕμνους καὶ δοξολογίας νὰ ἀνταποδώσωμεν τὸ χρέος μας, ὅχι μὲ χοροὺς καὶ παιγνίδια, ὅχι μὲ ξεφάντωσης δαιμονικαῖς καὶ ἔργα σατανικά, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν χαίρεται ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοι ἀλλὰ ὁ διάβολος, ὅπου παρακινᾷ τοὺς τρελοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κάμνουν. Καὶ ἀφορμὴν διὰ νὰ προσκυνήσουν τοὺς ἁγί-

ους συνάζονται καὶ κάμνουν πράγματα, ὅσα δὲν ἀρέσουν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων, μόνον τοῦ διαβόλου. Ἄλλ' ἡμεῖς ἀδελφοὶ καὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, μὲ πόθον καὶ καθαράν καρδίαν, ὡς εὐχαριστήσωμεν τοὺς Ἀγίους Πατέρας καὶ ὡς τοὺς προσκυνήσωμεν, διότι ἐπροτίμησαν νὰ κατοικήσουν εἰς τὸν τόπον μας. Ἐπειδὴ λέγει καὶ τὴν σκληραγωγίαν ἡγάπησαν πολλὰ, καὶ εἶχον τόσῃν ὀρεξιν νὰ εὕρωσι τόπον σκληρόν καὶ δύσβατον νὰ κατοικήσουν, ὅπου ἄλλον τόπον δὲν εὗρηκαν ἀρεσκόμενον, ὡσάν τὴν περιφημον Κρήτην ὁμοῦ μὲ τὸν συνασκητὴν αὐτῶν τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Καλυβήτην, οἵτινες ἦσαν εὐθαλῆ καὶ εὐώδη ῥόδα, καὶ ἐμύρισαν ὄχι μόνον τὴν Κρήτην, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον, διότι γινώσκετε ἐτούτους τοὺς ἁγίους Πατέρας, ὅποιος τοὺς ἐπικαλεσθῇ εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ πίστεως τοὺς εὕρισκε ἐτοιμοὺς βοηθοὺς, καὶ λυτρούνουσιν αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, ψυχικῆς καὶ σωματικῆς καὶ ὁ κόσμος ὅλος τοὺς ἔχει εἰς μεγάλην εὐλάβειαν καὶ ἀκούσατε μετὰ πάσης προθυμίας ἐξ ἀρχῆς τὴν διήγησιν αὐτῶν, διὰ νὰ λάβητε μεγάλην ὠφέλειαν.

Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες δὲν ἦσαν ὅλοι ἀπὸ μίαν πατρίδα, ἀλλὰ ἀπὸ πολλὰς καὶ διαφοραῖς, ἀπὸ μὲν Αἴγυπτον ἤγουν ἀπὸ Μησίρι ἦτον 36 ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτον ἓνας ὁ ἅγιος Ἰωάννης· οἱ ὅποιοι ἀκούοντας πῶς διὰ νὰ ξενιτευθῇ ὁ μακάριος Ἀβραάμ, τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἠθελήσασιν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐνιτευτοῦν καὶ μισεύοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα των ἐπήγασιν εἰς τὴν Κύπρον καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας εὐγῆκεν ἡ φήμη των εἰς ὅλην τὴν Κύπρον καὶ ὅλοι ἐπεθυμοῦσαν νὰ τοὺς

θεωροῦν, ἐπειδὴ καὶ μόνον μὲ τὴν θεωρίαν των, πολλὰς καὶ διαφοραῖς ἀρρωστείαις ἰατροῦνταν· καὶ οὐδὲ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς ὅπου ἐπηγαίνασι δὲν ἐμίσειεν χωρὶς νὰ μὴν ὠφεληθῇ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ νησί τῆς Κύπρου ἦσαν καὶ ἄλλοι τριάντα ἐννέα ὅσοι, ὅπου ἐπερνοῦσαν τὴν ζωὴν των εἰς διαφοροὺς τόπους ἐρήμους καὶ σπήλαια· καὶ αὐτοὶ ἀκούοντας τὴν φήμην αὐτῶν τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅπου ἦλθασιν εἰς τὸ νησί των, ἐπήγασιν καὶ ἀνταμωθήκασιν μὲ αὐτοὺς, καὶ καθ' ἓνας τὴν πρέπουσαν μετάνοιαν καὶ τιμὴν ἀλλήλως των ἔδιδον, κάμνοντες ὅλα ἐκεῖνα ὅπου ἐπρεπεν ὡσάν καλοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί· καὶ παρακαλῶντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον νὰ φάγῃ καὶ τροφήν ἢ ὅποια ἦτον μόνον ψωμίον ἀλάττι καὶ νερόν. Ἀφοῦ δὲ ἐφάγασιν ὀλίγον, χωρὶς νὰ γεμίσωσι τὴν κοιλίαν των δὴλ. νὰ χορτάσωσι, καὶ τοῦτο διότι ἐκατέχασιν ὅτι μὲ θεραπευμέναις κοιλιαῖς γαυριᾷ ὁ λογισμὸς. Ἀλλὰ ποῖος ἤμπορεῖ νὰ διηγηθῇ, ταῖς δοξολογίαις καὶ εὐχαριστίαις τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρακαλῶντας τον νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ, λέγοντας «κύριον τὸν προφήτην ὁ Θεὸς εἰς τὴν βοήθειαν μου πρόσχες» μὲ τὴν βοήθειαν λοιπὸν τοῦ Κυρίου, ἐμπήκασιν ὅλοι εἰς ἓνα καράβι καὶ ἐπήγασιν εἰς τὴν Ἀτάλιαν, καὶ ἐκεῖ πάλιν εὕρικας ἄλλους εἰκασιτέσσaras μοναχοὺς, καὶ ἀνταμώθησαν καὶ αὐτοὶ μὲ αὐτοὺς καὶ ἔγιναν ὅλοι ὁ χορὸς τῶν ἁγίων πατέρων, ἐννεήκοντα ἐννέα. Καὶ μὴ θαυμάσης πῶς δὲν ἦσαν ἑκατὸν σωστοί, διότι πάντοτε εἶχαν τὸν Χριστὸν διὰ κεφαλὴν καὶ διδάσκαλον, ὅπου ἐγίνοντο πάλιν ἑκατὸν. Καὶ κάμνοντες λοιπὸν ὀλίγον καιρὸν καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀτά-

λιαν, με προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις καὶ παρακαλοῦντες τὸν Θεόν, νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τόπον ἀρμόδιον, ὅπου νὰ μὴ τοὺς θεωροῦσιν ἄνθρωποι, νὰ τοὺς δοξάζουσιν, διότι πολλὰ τοὺς εὐφημοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔβαλε λογισμὸν, νὰ μισεύσουν ἀπὸ τὴν Ἀτάλιαν, νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ἐμβῆκαν ὅλοι εἰς ἓνα καράβι καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἦλθον εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς νήσου Κρήτης, ὅμως τοῦτο πρέπει νὰ ἡξεύρετε ὅτι ὁ Χριστὸς ὅπου ἦτον κεφαλὴ των, τοὺς ἐταξίδευε πάντοτε με ἀνέμους καλοὺς καὶ ἐπιτηδείους· μόνον ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν ποθητὴν των Κρήτην, ἦλθεν ἀνεμοστρόβυλος μεγάλος, καὶ ἐκινδύνευσεν νὰ χαθῇ τὸ καράβι· τοῦτο δὲ ὅλο ἐγένηκε διὰ νὰ φανερώσῃ ὁ Θεὸς τὴν δυνάμιν του τῶν Κρητικῶν, καὶ νὰ δείξῃ ὅτι περισσότερον ἢμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν δοῦλον του με ἓνα κομμάτι ῥάσσον καὶ ἓνα ῥαβδί, καθὼς ἔδειξε εἰς τὸν ἅγιον, παρὰ ὅπου ἢμποροῦσι σπαθιά καὶ κοντάρια, ὅπου οἱ κρητικοὶ πολιτεύονται. Καὶ ἐπειδὴ τὸ λοιπὸν δὲν ἢμποροῦσαν ἀπὸ τὸν πολὺν ἄνεμον νὰ πιάσουν εἰς τὴν Κρήτην, ἐπῆγαν εἰς τὸ ἀντίπερα νησάκι ὅπου λέγεται Γαῦδος, τὸ ὁποῖον νησάκι τὸ ἡξεύρουν οἱ ναῦται πῶς εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὴν Κρήτην *μίλια 40*.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ υἱὲ καὶ λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ὁ λυτρώσας τὸν προφῆτην Ἰωάνν ἀπὸ τὸν κλειδῶνα τῆς θαλάσσης, ὅταν ἦτο εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ θηρίου καὶ ἀπέρασεν εἰς τὴν Νινευὴν, σὺ ὅπου ἐσχισες τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, διὰ τοῦ προφῆτου σου Μωϋσέως κατέπερασες τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἐλευθέρωσας αὐτὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας Φα-

ραῶ, σὺ ὅπου ἐπρόσταξες τὸν κορυφαῖον τῶν ἀποστόλων Πέτρον νὰ περιπατήσῃ εἰς τὰ νερὰ ἀπάνω καὶ ἀρχίζοντας νὰ καταποντίζεται, τὸν ἐλευθέρωσες ἀπὸ τὸν βυθόν, αὐτὸς λύτρωσε καὶ ἐμένα ὡς μόνος δυνατὸς ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσῃ· σὺ ὅπου εἶπες ὅλα ὅσα ἂν αἰτήσῃσθαι διὰ τὸ ὄνομά μου θέλετε τὰ ἔχει, αὐτὸς μοῦ βοήθησον νὰ περάσω εἰς τὴν Κρήτην νὰ εὕρῃ τοὺς ἀδελφούς μου, ὅτι σὺ Κύριε παιδεύεις καὶ πάλιν ἱατρεύεις, καὶ σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν, Καὶ τελειώνοντας ὁ ἅγιος τὴν εὐχὴν ἐστάθηκεν κατὰ ἀνατολὰς καὶ σημειώσας ἐφ' ἑαυτὸν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ λέγων τὸ «πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ τὸ δι' εὐχῶν» καὶ σφραγίσας τὸν αἰγιαλὸν με τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἀνέβηκεν ἐπάνω εἰς τὸν μανδριὰν αὐτοῦ, καὶ ἄρχισεν ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου νὰ πλέῃ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δὲν ἐδειλίασεν ὁ εὐλογημένος τόσον μακρὸς τῆς θαλάσσης, διότι ἐνθυμεῖτο τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὅπου εἶπε, «ὅποιος ἔχει πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως ἐὰν πῇ τοῦ βουνοῦ νὰ σαλεύσῃ καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, σαλεύει καὶ ἔρχεται ἐπ' αὐτήν,» καὶ οὕτω χωρὶς φόβον ἐπλεεν ψάλλων διάφορα τροπάρια ἀρμόδια τῆς ἐκκλησίας καὶ εὐχὰς κατανυκτικὰς εἰς τὸν Θεὸν ἐλθὼν ὡς γρήγορος πεζοδρόμος, ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ καὶ πατέρες με ψαλμωδίαις ἁπαισταις, ἀνύμνουν καὶ ἐδοξάζον τὸν Θεόν. Καὶ φθάσας τοῦ ἁγίου εἰς τὴν Κρήτην, ὁ πρῶτος τῶν ἀδελφῶν ἔδωκε τὴν χεῖρα, καὶ πιάσας αὐτὸν τὸν ἐφίλησε, καὶ ἀγαλλόμενοι ἐψάλλον τὸ «συνδέσμῳ τῆς

ἀγάπης συνδεόμενοι οἱ ἅγιοι καὶ τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων Χριστῷ ἑαυτοὺς ἀναθέμενοι, ὡραίους πόδας ἐξατενίζοντο, εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην.» Ὡρα τρίτη τῆς ἡμέρας, ἄρχισεν ὁ ἅγιος νὰ πλέῃ, ἀπὸ τὸ νησί τῆς Γαύδου, καὶ εἰς τὴν ἕκτην ὥραν ἔφθασεν εἰς τὴν Κρήτην, ἀδλαθῆς καὶ ἀκίμαντος. Διὰ τοῦτο μὰ τὴν ἀλήθειαν, εὐλογημένοι χριστιανοὶ καὶ συμπατριῶται κρητικοί, πρέπει σήμερον ὅλοι πνευματικῶς νὰ χαροῦμεν, ἐπειδὴ τοιοῦτον θησαυρὸν μᾶς ἐχάρισεν ὁ Θεὸς καὶ ἐπλούτισεν τὸν τόπον μας με τούτους τοὺς ἁγίους, καὶ πρέπει νὰ εὐφραινώμεθα, ἐπειδὴ καὶ ἔχωμεν τοιούτους βοηθοὺς καὶ πρέπει νὰ δοξολογοῦμεν τὸν πανεπόπτην, ὅπου μᾶς ἀξίωσεν νὰ ἔχωμεν τοιούτους συμπολίτας, πρέπει ἀληθινὰ ὅλοι νὰ ἐρχώμεθα με φόβον καὶ εὐλάβειαν, εἰς ἀπάντησιν καὶ τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῶν ἁγίων τούτων, καὶ με εὐλάβειαν καὶ φόβον Θεοῦ νὰ τοὺς δοξολογοῦμεν, καὶ νὰ τοὺς πανηγυρίζωμεν με πνευματικὴν χαράν, νὰ διηγούμεθα τὰ θαύματα αὐτῶν, διὰ νὰ τὰ ἀκούουν οἱ πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ, νὰ δοξάζουσι τὸν Θεὸν ὅπου ἐδόξασεν αὐτοὺς. Ἀμα λοιπὸν εὐφράνθησαν οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι καὶ ἐχάρησαν εἰς τὸν θαυμαστὸν ἐρχομὸν τοῦ ἁγίου εἰς τὴν Κρήτην, ἀπὸ τὴν Γαύδον, καθὼς ἀκούσατε, ἀνεβαίνουν ἀπάνω εἰς τὰ ὄρη καὶ βουνὰ, πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς Κρήτης διὰ νὰ τύχωσιν κανένα σπήλαιον νὰ κατοικήσουν, καὶ δὲν ἤϊραν ἄλλο νὰ τοὺς ἀρέσῃ, μόνον τὸ σπήλαιον ὅπου λέγεται τῆς μεγάλης πέτρας τοῦ Χάρακος, εἰς χωρίον Ἀζογίρε καὶ ἐκεῖ ἔμειναν προσευχόμενοι ἐν νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἐκδεόμενοι τὸν Θεὸν τὸν σώζοντα αὐτοὺς. Καὶ

ἡ τροφή των ἦτον ἀπὸ τοῦ σκίνου τὸν καρπὸν, καὶ ἀπὸ τὰ ἄγρια ξιλοκέρατα, ὅπου ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, καὶ τὰ ἄλλα ἄγρια ζῶα, μὰ ἐπειδὴ καὶ τὸ σπήλαιον ἦτον μικρόν, καὶ δὲν ἐχωροῦσαν ὅλοι ἐμοιραστήκασιν εἰς δύο μερτικὰ καὶ οἱ μὲν 33 ἐπήγασιν ἀντίπερα τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ σπήλαιον, οἱ δὲ ἐπίλοιποι ἐπομείνασι εἰς τὸ πρῶτον, ἕως τέλους τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἔζησαν δὲ χρόνους 89 εἰς τὰ ὅποια δύο σπήλαια, εὐρίσκονται ἀκόμη τὰ λείψανά των, καὶ ἦτον μὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ εἶνε πρᾶγμα ἐξάίσιον καὶ θαυμάσιον νὰ θεωρῇ καθ' ἑνας, ὅπου νὰ ἔχῃ εὐλάβειαν, τὰ σπήλαια ἐκεῖνα, ὡσὰν παλάτια ἐστολισμένα εὐμορφα με τὸ νὰ ἔχουσι τοιούτους μαργαρίτας καὶ ἄρχοντας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὁ δὲ ἅγιος Ἰωάννης ἡξεύροντας πῶς ἡ ἡσυχία εἶνε ἀρχὴ καθάρσεως ἐπεθύμει νὰ ἡσυχάσῃ καὶ μόνος, μόνου τοῦ Θεοῦ κρυφὰ νὰ προσεύχητε διὰ νὰ τοῦ δώσῃ εἰς τὸ φανερόν τὴν ἀνταμοιβήν, καὶ ἔστοντας νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἤρχισε νὰ φανερώνει τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς καὶ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπ' αὐτοὺς, οἱ δὲ ἅγιοι Πατέρες ἄρχισαν με μεγάλα δάκρυα νὰ τοῦ λέγουσιν καὶ πῶς νὰ δυνηθῶμεν τὸν χωρισμὸν σου ἀδελφέ Ἰωάννη, ἀνίσως καὶ ὅταν σὲ ἀστοχήσαμεν καὶ ἀπέμεινες εἰς τὴν Γαύδον, δὲν ἤμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν δίχως σου καὶ σὲ ἐπεμφεν με μέγαλον θαῦμα πρὸς ἡμᾶς, πῶς τώρα θέλομεν δυνηθῇ νὰ ὑποφέρωμεν τὸν χωρισμὸν σου τελείως. Ταῦτα καὶ ἄλλα λόγια ὅμοια ἐλέγασιν πρὸς αὐτὸν κλέοντες, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τὸν καταπείσουν νὰ ἀπομείνῃ. Καὶ ἔστοντας νὰ θεωροῦσι πῶς ὁ λογισμὸς του ἦτο

καλὸς ἐπειδὴ ἡγάπησε περισσοτέραν σκληραγωγίαν, ἐσή-
κωσαν τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἄρχισαν νὰ
προσεύχωνται καὶ νὰ λέγουν οὕτω «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ
ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐπειδὴ Ἰωάννης ὁ ἡμέτερος ἀδελφὸς θέλει
νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ ἡμᾶς σήμερον, ὁδήγησέ τον νὰ περάσῃ
τὴν ζωὴν του ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ, καὶ ἀξιώσον ἡμᾶς Κύ-
ριε τὴν ἡμέραν ὅπου θέλει νὰ ἔλθῃ τοῦ ἐνὸς μας θάνατος
καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, τὴν αὐτὴν ἡμέραν νὰ τελειώ-
σωμεν ὅλοι ὁμοθυμαδὸν καὶ νὰ δώσωμεν τὸ χρέος τοῦ θα-
νάτου μας εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ταῦτα καὶ ἄλ-
λα λέγοντες, ὁ Ἅγιος ἔκαμε μετάνοιαν, καὶ ἀνεχώρησεν
ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα· καὶ περιπατῶντας δύο ἡμέρας ἐ-
πῆγε πρὸς τὰ μέρη τῶν Χανίων καὶ πορευόμενος εἰς τὰ
βουνὰ τοῦ ἀκρωτηρίου, εὗρηκε σπήλαιον εἰς τόπον πολλὰ
δύσβατον καὶ σκληρὸν, ὅπου οὔτε ἄγρια ζῶα δὲν ἤμπο-
ροῦσαν νὰ κατοικήσωσιν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πολλὴν σκληρότητα
τοῦ τόπου, ἀλλὰ ὁ ἅγιος ἐχάρη πολλὰ λέγοντας πῶς δὲν
θέλει εὐρεθῇ τόπος ἐπιτηδειότερος καὶ καλλίτερος διὰ νὰ
δαμάσῃ τὸ κορμί του ὡσὰν ἐκεῖνον, καὶ ἐκεῖ λοιπὸν ἐκα-
τοίκησε καὶ ἐχαίρετο εὐφραινόμενος ὡσὰν νὰ ᾔτον εἰς κα-
νένα λιβάδι μυρισμένον καὶ περιβόλιον εὐμορφώτατον. Κα-
τοικῶν δὲ εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον τοῦ ἤρχοντο πολλὰς φο-
ραῖς λειποθυμίας τὸ καλοκάρι ἀπὸ τὴν ἀνυδρίαν καὶ σκλη-
ρότητα τοῦ τόπου, ὅπου τὸν ἐφέρασιν εἰς τὸν θάνατον. Διὰ
τὴν σκληραγωγίαν καὶ στενοχωρίαν, ὅπου εἶχεν ὁ ἅγιος
εἰς ἐκεῖνο τὸ σπήλαιον καὶ τὴν κακοπάθειαν, ᾔτο πρᾶγμα
νὰ θαυμάζουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι, καὶ νὰ φρίττουν οἱ
δαίμονες, διότι καθὼς ὁ μέγας Ἰωάννης ὁ Προδρόμος

δὲν ἦτο ἡ ζωὴ του καὶ ἡ τροφή του ἄλλη εἰς τὴν ἔρημον
παρὰ μόνον αἱ ἄκραις τῶν βοτάνων, τέθλιας λογῆς καὶ ὁ
ἅγιος ἐτοῦτος ἀπεκεῖνα ἐτρέφετο· ὅταν δὲ ἤθελεν ἔλθῃ τὸ
θέρος καὶ πλέον βότανα δὲν εὗρησκεν ἔτρωγε σκινόκαρ-
πον καὶ πάλιν δὲν ἔτρωγεν οὐδ' ἀπὸ τοῦτον νὰ χορτάσῃ.
Ἀλλὰ τίς ἤμπορεῖ νὰ λογιᾶσῃ τὸ ἄμετρον τῆς αὐτοῦ ἀ-
ρετῆς, ταῖς προσευχαῖς καὶ τὰ δάκρυα, ὅπου ἔχυνεν εἰς
τὴν πολιτείαν ἐκείνην καὶ ζωὴν τὴν ἀγγελικὴν, ἀλλὰ
τέτοιας λογῆς καθὼς ὁ Μωϋσῆς πολιτευόμενος ἀξιώθηκεν
διὰ τὴν πολλὴν του νηστείαν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ οὗτος μέ-
τὸν Θεόν, καὶ πολλὰς φοραῖς ὅσον τοῦ ᾔτον δυνατόν, ἐ-
γροῖκα καὶ ἐθεώρει τὸν Θεὸν μὰ ἀπὸ τὴν τόσῃ σκληρα-
γωγίαν καὶ κακοπάθειαν, ὅπου εἶχε καθὼς εἶπομεν, δὲν ἐ-
δύναιτο νὰ περπατήσῃ ὀρθὸς ἀλλὰ ἐπεριπατοῦσε με τὰ
τέσσαρα πόδια ὡς ζῶον, καὶ τόσον ἐμεγάλωσαν αἱ τρίχες
τοῦ κορμιοῦ του, ὅπου ὅποιος ἤθελε τὸν ἰδεῖ ὅταν εὐγενεν
ἀπὸ τὸ σπήλαιον, νὰ εὕρῃ τίποτε, ἐθαύμαζε καὶ ἐφοβάτο.
Καὶ μίαν ἡμέραν ὅταν ἐσήμανεν ὁ καιρὸς νὰ τὸν δοξάσῃ
ὁ Θεὸς εὐγῆκε νὰ εὕρῃ τὴν συνειθισμένην του τροφήν
τῶν βοτάνων, καὶ ἐπεριπάτει ὡς εἶπομεν ὡς τετράποδον
ζῶον. Καὶ ἓνας βοσκὸς ἀπιτήδειος εἰς τὸ δοξάρι ἐπεῖγεν
εἰς τὸν λόγγον ἐκεῖνον νὰ κυνηγήσῃ τίποτες καὶ ἐκεῖ ὅπου
ἐγύρουν θεωρῶντας τὸν ἅγιον ἐλόγιασεν ὅτι εἶναι ζῶον,
καὶ πέρνει τὴν σαίταν καὶ ἔδωκεν τοῦ ἁγίου εἰς τὴν καρ-
δίαν, καὶ παρευθεῖς ὁ ἅγιος ἐγροῖκησε τὸ θέλος εἰς τὴν
καρδίαν πῶς τὸν ἐθανάτωσεν, καὶ ἐπαρακάλεσεν τὸν Θεόν
νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου ἐκατοίκα
καὶ ἐκεῖ νὰ δώσῃ τὸ τέλος· καὶ μισεύοντας ἀπὸ ἐκεῖ ἐ-

φθασεν εἰς τὸ σπήλαιον βαστόντας καὶ τὴν σαίταν εἰς τὸ στήθος του, τρέχοντας καὶ τὸ αἷμα εἰς τὴν γῆν· ὁμως ὁ βοσκὸς ἐγροίχυσεν ἀπὸ τὴν σαίταν ὅτι ἐτόξευσεν τίποτε, καὶ οὐκ ἀπέτυχεν τοῦ σκοποῦ του, καὶ ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τὸ σκοτωμένον ζῶον, καθὼς ἐλόγιαζεν καὶ χαρούμενος ἐπερηπάτει καὶ ἐπήγαιεν, ὅπου ἐθώρη τῆς σταλαματαίας τοῦ αἵματος· καὶ ἐμπένων μέσα εἰς τὸ σπήλαιον, εὕρισκει τὸν ἅγιον ἔχοντας τὰς χεῖρας δεμένας σταυροειδῶς, καὶ τὴν σαίταν εἰς τὴν καρδίαν μὰ ἀκόμη ἦτον ζωντανός, καὶ παρευθὺς πίπτει εἰς τὰ πόδια του, καὶ μὲ μεγάλα δάκρυα κλένοτας ἔλεγεν· ἀλλοίμονον εἰς ἐμένα τί ἔπαθα σήμερον ὁ ταλαίπωρος· φεῦ μοι τῷ Ἀθλίῳ, πῶς ὁ διάβολος μὲ ἐτύφλωσεν, νὰ γένω φονεὺς εἰς τὸν ἅγιον· τί νὰ γενῶ; τί νὰ κάμω; δὲν ἔχω ποῦ ἄλλου νὰ πέσω, μόνον πάλιν εἰς τὰ πόδια σου ἅγιε, νὰ παρακαλέσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου, νὰ μοῦ δώσῃ συγχώρησιν, καὶ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς στρατὰν, ὅπου νὰ σωθῶ. Ταῦτα κ' ἄλλα περισσότερα λέγοντος τοῦ νέου μὲ μεγάλα δάκρυα, ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος μὲ ταπείνωσιν, καὶ ἤρεμον φωνὴν καὶ τοῦ λέγει· ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος τέκνον μου, ὅπου ἀγαπᾷ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ θέλει τὴν μετάνοιαν τῶν ἁμαρτωλῶν, νὰ σοῦ δώσῃ μετάνοιαν, καὶ νὰ σοῦ συγχωρήσῃ τὸ ἁμάρτημα, ὅπου ἔκαμες σήμερον εἰς ἐμένα τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ δοῦλον, καὶ νὰ σὲ ἀξιώσῃ τῆς βασιλείας αὐτοῦ, ἀμήν. Ἔτσι ἔχοντας ὁ ἅγιος τὰς χεῖρας δεμένας παρέδωκε τὴν ἁγίαν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ, τὰς ἐξ τοῦ Ὁκτωβρίου μηνός. Καὶ θέλοντας ὁ νέος νὰ μισεύσῃ, δὲν ἐμπόριεν νὰ εὕγῃ ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ἀπὸ τὴν

τόσῃν εὐοδίαν καὶ ψαλμωδίαν, ὅπου ἐγρήκα ἀοράτως τῶν ἁγίων ἀγγέλων. τριγύρω τοῦ ἁγίου λειψάνου, ὁμως μὲ πολλὴν ὥραν ὁδηγούμενος μὲ τὴν εὐχὴν τοῦ ἁγίου, εὐγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, διὰ νὰ τὸν κηρύξῃ εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν τῶν Χανίων, καὶ κηρύσσων τὸν ἅγιον, ἔλεγε φανερά καὶ τὸ σφάλμα του, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔγεινεν ἀκουστὸν τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου εἰς ὅλην τὴν Κρήτην, καὶ ἐπήγαιεν πλῆθος λαοῦ καὶ ἐπροσκυνοῦσαν αὐτόν, καὶ ὅτι ἀσθένειαν καὶ ἂν εἶχε κανεὶς καὶ ἐπήγαινε μὲ πίστιν ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ λάβῃ τὴν θεραπείαν αὐτοῦ. Καὶ βλέπωντας οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ τὰ πολλὰ θαύματα ὅπου ἐγίνονταν καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὸν ἅγιον, ἐκάμασιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκκλησίαν τὸ αὐτὸ σπήλαιον, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, τὸ αὐτὸ σπήλαιον ἢ ἐκκλησία, καθεκάστην ἡμέραν βρούοι θαύματα, καὶ οὐδένας δὲν ὑπάρχει ὅπου νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν ἅγιον μὲ πίστιν, ἢ εἰς τὴν γῆν, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ μὴ λάβῃ ἐκεῖνο ὅπου ζητᾷ ἂν εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Διότι πολλαῖς φοραῖς ἀδελφοὶ ζητοῦμεν τίποτα ζήτημα τοῦ Θεοῦ, μὰ ὁ Θεὸς γνωρίζοντας πῶς δὲν εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς μας δὲν μᾶς τὸ δίδει, μόνον ἐκεῖνο, ὅπου εἶναι καλὸν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἐκεῖνο μᾶς χαρίζει.

Προσευχόμενοι λοιπὸν εὐλογημένοι Χριστιανοί, χρεωστοῦμεν πρῶτον νὰ ζητοῦμεν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καθὼς μᾶς διδάσκει ἡ Κυριακὴ προσευχή, δηλαδὴ τὸ «Πάτερ ἡμῶν», καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θέλουσι μᾶς προστεθεῖ παρὰ τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου Θεοῦ οὗ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ

καὶ προσκύνῃς νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶ-
νων. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις

Ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τροπάρια ἐγκώμια ψαλλόμενα εἰς τοὺς ἁγίους πατέ-
ρας, καὶ εἰς τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν ἐρημίτην
μὲ τὴν στάσιν ἢ ζωὴ ἐν τάφῳ.

Μακαρίζομέν σε Ἰωάννη σοφέ, καὶ τιμῶμεν τὴν ἁγίαν
εἰκόνα σου, ὡς ἀντίτυπον τῆς θείας σου μορφῆς.

Δίς. Κατ' ἀλφάβητον.

Ἀκτίνα σου πέμψον, ἀναρχε, φωταυγῶς, τοῦ φωτίσαι
τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου, ἀνυμνῆσαι τοὺς πατέρας τοὺς
σοφοὺς.

Βασιλεῦ ἀπάντων, καὶ σωτὴρ ἀγαθῶν, δώρησε μοι θείαν
γνώσιν ὑμνῆσαί σου, τοὺς πατέρας ἐν τῇ Κρήτῃ εὐσεβῶς.

Γένος ἅπαν πιστῶν, ἀνυμνήσωμεν νῦν Ἰωάννην τὸν
πάντων πανθαύμαστον, καὶ σοφὸν, καὶ κινδύνων ἀντιλή-
πτορα θερμόν.

Δεῦτε, πᾶσα τάξις, ἅπαν γένος Κρητῶν, προσκυνήσω-
μεν τὰ ἅγια λείψανα, Ἰωάννου καὶ πατέρων τῶν σοφῶν.

Ἐξοδαῖς ὕμνοις, ὀρθοδόξων πληθὺς· δεῦρο τῶν πατέρων
μελωδῆσον, τῇ κοιμήσει καὶ τοῦ θείου ἀσκητοῦ.

Ζυγὸν τοῦ Κυρίου ἄραντες οἱ σοφοί, ἐπὶ ὧμων καὶ
τὴν Κρήτην κατέλαβον, καὶ ἐπλήρωσαν Χριστῷ ταῖς
ἐντολαῖς.

Ἦκουσαν προθύμως, τῆς φωνῆς τοῦ Χριστοῦ, τῆς λε-
γούσης «εἴ τις θέλει ὀπίσω μου» διὸ ἐδραμον ἀόκνως τῷ
Χριστῷ.

Θείων ἱαμάτων, βλίζουσι ποταμοί, ἐκ τῆς θήκης τῶν
λειψάνων σου ἅγιε, ἐξ οὗ πίνουνσιν οἱ τρέχοντες πιστοί.

Ἰερέων δῆμος μοναστῶν ὁ χορὸς, ἄρχοντες Κρητῶν
καὶ πᾶς ὁ λαὸς, ἀνυμνήσατε Πατέρας τοὺς σοφοὺς.

Κρήτῃ χαρμωσύνως, τὴν σεπτὴν ἑορτὴν, τῶν Πατέρων
πανηγύριζε σήμερον, καὶ τοῦ θείου Ἰωάννου τοῦ σοφοῦ.

Λύσιν τῶν σφαλμάτων, τῶν ἐμῶν Ἰησοῦ, ταῖς πρεσβείαις
τῶν πατέρων μοι δώρησαι, καὶ τοῦ θείου Ἰωάννου τοῦ
σοφοῦ.

Μακαρίζομέν σε, Ἰωάννη σοφέ, καὶ τιμῶμεν τὴν σω-
ρόν τῶν λειψάνων σου, καὶ εἰκόνα τὴν ἁγίαν εὐσεβῶς.

Νικηταὶ ὡς ὄντες, νίκην δότε ἡμῖν, κατ' ἐχθρῶν τῶν
πολεμούντων καὶ μαινομένων, καθ' ἡμέραν καθ' ἡμῶν τῶν
τάπεινῶν.

Ἐένον θαῦμα βλέπω, μία ὥρα ὁμοῦ, πάντες οἱ πατέρες
παρέδωκαν, ταῖς ψυχαῖς σὺν Ἰωάννῃ τῷ κλεινῷ.

Ὁ τῆς Κρήτης ἅπας ὀρθοδόξων λαὸς, δεῦτε καὶ κυκλώ-
σωμεν σήμερον, ὥσπερ τέκνα τῶν πατέρων, τὴν σωρόν.

Πύργοι θεῖοι ὄντες, ἀκλινεῖς καὶ στερροί, καταφύγιον
Κρητῶν καὶ ἐδρέομα, καὶ προστάται καὶ ὑπέρμαχοι ἡμῶν.

Ῥομφαίαι καὶ δόρυ, φάσγανα κατ' ἐχθρῶν, καὶ κινούμενα
βέλη εἰσὶν, οἱ πατέρες καὶ προπύργια Κρητῶν.

Σήμερον κομπάζεις Κυδωνία λαμπρά, ἔχεις ἐν τοῖς

κόλποις τὸν θησαυρὸν, τοὺς πατέρας τοὺς ἀσκήσαντας ἐν σοί.

Τιμαλφῇ ὡς ῥόδα, εὐοδίας μεστά, εἰσὶν αἱ ἅγαι καί-
ραις αὐτῶν, καὶ μυρίζουσι ψυχαῖς ταῖς τῶν πιστῶν.

Ὑπὲρ τῆς ἀλήκειου καὶ ἀφθάρτου τρυφῆς ἡγωνίσασθε,
ἐκ πόθων μακάριοι, διό ἤρατε στεφάνους ἐκ Θεοῦ.

Φωταυγεῖς ἀστέρες, νοητοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἡμᾶς κατα-
φωτίσατε ὅσοι, καὶ ποιήσατε ἡμᾶς συγκοινωνούς.

Χαίρετε τῆς Κρήτης, σπήλαια καὶ βουνά, χαίρετε τὰ
ὄρη καὶ φάραγκες, κάρας ἔχοντες πατέρων τὰς σειπτάς.

Ψάλλατε προθύμως, ψάλλατε τῷ Θεῷ, ἱερεῖς καὶ μο-
ναχοὶ καὶ πᾶς ὁ λαός, τῇ Τριάδι προσκυνοῦντες εὐσεβῶς.

Ὡ Παρθενομήτηρ, σὺν τῷ θεῷ χορῷ, τῶν Πατέρων
καὶ Ἰωάννῃ τῷ σοφῷ, πρεσβεῖαν ποιεῖ ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὸ πρῶτον καὶ αἵτησις, στάσις, δευτέρα

Ἄξιον ἐστὶν μακαρίζειν σε.

Ἄξιον ἐστὶν τοῦ δοξάζειν σε Τριάς ἅγια, Πάτερ, Λό-
γε καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ δοξάσαν τῶν Πατέρων τὸν
χορὸν

Ἄξιον ἐστὶν μακαρίζειν καὶ πιστῶς δοξάζειν, τοὺς θεῖους
Πατέρας ἐκλάμπαντας, ἐν τῇ Κρήτῃ ὡς ἀστέρας φαεινοὺς.

Βίβλω τῶν γραφῶν, ἐκψυχήσαντες οἱ θεοφόροι, ἔφιππει
τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, καὶ προσέδραμον Χριστῷ τῷ λυ-
τρωτῇ.

Γένος καὶ τερπνὰ, ἀπαρνήσασθε θεοὶ Πατέρες, καὶ τὸν
Κύριον ἀτενίζοντες, ἀπηλαύσετε τὰ ἀνω ἀγαθὰ.

Δεῦτε οἱ ἐν γῇ, καὶ θαλάσῃ, τοὺς σοφοὺς Πατέρας,
τοὺς ἐν Κρήτῃ τιμήσωμεν, καὶ τὸν μετ' αὐτῶν Ἰωάννην
τὸν σοφόν.

Ἐχων σε ὁδηγόν, Ἰωάννη, καὶ πηδαλιούχον, τὴν βρα-
δεῖν καὶ ἄμουσον γλῶσσάν μου, ὑπανοίξοις ἀνυμνήσαί σε
εἰκός.

Ζῆς ἐν οὐρανῷ εἰ καὶ τέθνηκας ὦ ἐρημῆτα, ὅσῳ γὰρ
ἔξης ἐπὶ τῆς γῆς, διό καὶ σὺν ἀγγέλοις χοροβατεῖς.

Ἡ ἅγια νῦν, τῶν Πατέρων σύναξις ὑμνεῖσθω, ἀπολά-
βοντες τὸν στέφανον δυσσῶς, σὺν τῷ Ἰωάννῃ τῷ θαυμα-
στῷ.

Θάμβος εἶν' εἶδεν, διάπονος ὦ ἐρημῆτα, παλαίων εὐ-
χόμενος, βαδίζεις νότου τῆς θαλάσσης ὡς ξηράν.

Ἰωάννη ἀδελφε, ἐβόων ἐκ τῆς Κρήτης, οἱ θεοὶ Πα-
τέρες, μὴ δύστασεν ἀλλὰ σύγγωθι καὶ ἐλθὲ πρὸς ἡμᾶς.

Κρήτῃ θαυμαστῇ, εὐγε τῆς καλῆς σου συνοδίας, τῆς
εὐλογημένης καὶ θαυμαστῆς, ὅτι σὲ ἡγίασε θαυμαστῶς.

Λύουσι παλῶν, σαρκικῶν τῶν πίστει προστρεχόντων,
θῆκαι τῶν λειψάνων καὶ βρύουσιν ἰάματα ἰάσεων ψυχικά.

Μακαρία ἡ Κρήτῃ, ὅτι τὰς νόσους ἀπάσας ὑπερῆρας,
σχοῦσα πλοῦτον πολὺν, τῶν θείων πατέρων τὰ λείψανα.

Νῦν περιχαρῶς τῇ πανέορτον μνήμῃ τῶν θείων, Πα-
τέρων, ὦ Κρήτῃ, ἐώρταζε, χόρευε καὶ σκύρτα πνευματικῶς.

Ξένον καὶ φρικτόν, τὸ μυστήριον τοῦτο ὑπάρχει, ἐν
μῇ ῥοπῇ, ἀπέθανον γὰρ πάντες οἱ πατέρες μῇ ψυχῇ.

Ὡραὶ σοὶ πολλαῖς διατρίβοντες ὦ Ἰωάννη, οἱ συνα-
σκηταί σου μῇ ῥοπῇ, σὺν σοὶ ἐκοιμήθησαν οἱ σοφοί.

Πάθη χαλεπὰ, ἀπελαύνετε θεῖοι πατέρες, θεῖα μυσ-
θήκη ὑπάρχοντες, μὴ ἐνούμενα τὰ θαύματα ὑμῶν.

Ῥώμην τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος θεῖοι πατέρες,
πορίζετε πᾶσιν τοῖς εὐλαβῶς, τὴν ὑμῶν τελούντων νῦν
ἐορτήν.

Στρέψατε ἡμῶν, θεοφόροι εἰς χαρὰν τὸ πένθος, τῶν
συνεχόντων πειρασμῶν ἡμῶν, παρρησίαις ἔχοντες πρὸς
Θεόν.

Τὸν θεῖον χορὸν, τῶν ἁγίων καὶ σεπτῶν πατέρων,
Δεῦτε οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν, ὡς μεγάλους ἀντιλήπτο-
ρας ἡμῶν.

Ὑψωσον πιστῶν κέρας, ἀναξ, τῶν ἀνάκτων λέγε, ταῖς
τῶν θεοφόρων δεήσεσιν, καὶ κατάβαλε βαρβάρων τὴν ὀ-
φρύν.

Φύλαξον Χριστέ, ταῖς πρεσβείαις τῶν σεπτῶν πατέρων,
ἐξ ἐχθρῶν παντοίας ἐπιβουλῆς, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας αὐ-
τοὺς πιστῶς.

Χόρευε λαμπρῶς, Κυδωνία ὀφθαλμοῦ σου δῶρον, καὶ
ἴδε ἐν κύκλῳ τὰ τέκνα σου, προσκυνοῦντα τοὺς πατέρας
εὐλαβῶς.

Δίς

Ψάλλατε πιστοὶ, ψάλλατε Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι, ψάλλατε
προθύμως δοξάζοντες, τῷ δοξάσαντι πατέρας τοὺς σοφοὺς.

Ὡ μῆτερ, ἄγνή, παναμόμητε εὐλογημένη ἐκ παντοίας
βλάβης καὶ ἀπειλῆς, φύλαττε ἡμᾶς τῆς τῶν ἀσεβῶν.

Τὸ πρῶτον αἱ αἰτήσεις

Στάσις. Γ'. αἱ γενναιαὶ πᾶσαι.

Αἱ γεννεαὶ πᾶσαι, μεγαλυνομένη σε, Χριστὸν τὸν Ζω-
οδότην.

Αἱ γεννεαὶ πᾶσαι, τῆς Κρήτης συναχθεῖσαι, ὑμνεῖτε
τοὺς Πατέρας.

Βρούει ἱαμάτων, ἔνδον ἐν τῷ Σπηλαίῳ, σωρὸς αὐτῶν ἡ Θεία.

Γεραίρομεν ἀπαύστως τὰς ἁγίας χάρας, ὑμῶν θεῖοι
Πατέρες.

Διὰ τὴν ἀγείρω ζωὴν καὶ μακαρίαν, ἠρνήσασθε τὸν
κόσμον.

Ἐχοντες παρρησίαν, πρὸς τὸν Θεόν καὶ θάρρος, μέμνη-
σθε τῶν σῶν δούλων.

Ἡ Κρήτη μυρίζει, τὰ μύρα τῶν λειψάνων, ὑμῶν θεῖ-
οι Πατέρες.

Θεῖον ἱαμάτων, κρουνοὺς αἱ θεαὶ χάραι, βλίζουσι
τῶν Πατέρων.

Ἰωάννη πάτερ, σὺν τοῖς συνασκηταῖς σου, πρεσβεύειν.
μὴ ἐλείπης.

Κυδωνία χαίροις, ἐπὶ τῇ κοιμήσει, τοῦ ἐρημοπολίτου.

Λαὸν ὀρθῶς φρονοῦντα, τῶν Κρητῶν ἐξόχως, φύλαττε
Ἰωάννη.

Μακάριον πέλει, τὸ σπήλαιόν σου πάτερ, ἐν ᾧ ἐπα-
νεπαύσω.

Νύκτα καὶ ἡμέραν, ὑμᾶς πατέρες θεῖοι, ἔχομεν πα-
ραστάτας.

Ξένον θαῦμα βλέπω, ὑγρὰν ὁ Ἰωάννης, ὥσπερ ξηρὰν
περάσας.

Ὀλβον νέον εὖρες, τῶν σεπτῶν πατέρων, τὰ λεί-
ψανα, ὦ Κρήτη.

Προσκυνοῦμεν πάντες, τὰς θείας ὑμῶν χάρας, πατέ-
ρες θεοφόροι.

Ῥόδα τε καὶ κρῖνα, τῆς ἐρήμου ὄντα, μυρίζετε τὴν Κρήτην.

Σπήλαια τὰ θεῖα, ἅπερ ὑμεῖς οἰκεῖτε, πιστῶς νῦν προσκυνούμεν.

Τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης, μυρίζουσιν ὡς κρῖνα, ἐκ τῶν ὑμῶν λειψάνων

Ἰμνοῦμεν τοὺς ἀγῶνας, τοὺς σοὺς ὧ ἐρημῆτα, καὶ τὸ ἅγιον τέλος.

Φρουροὺς μεγάλους ἔχεις, πατέρας τοὺς ἁγίους, ἐκ-
τόνπολις Κρήτη.

Χαίρεις Ἰωάννη, ἡ κωρονὶς τῆς Κρήτης, καὶ θάρ-
ρος τῶν Κυδώνων.

Χαίρετε πατέρες, οἱ φύλακες τῆς Κρήτης, καὶ τῶν
πιστῶν προστάται.

Χάριν ἀμοιβῆς μοι, τῷ γράψαντι τοὺς ὕμνους, βρα-
βεύσατε τὴν λύσιν.

Χεῖρα δεξιάν μοι, ἡθύνετε πατέρες, τῷ ταῦτα γρά-
φοντι.

Ψαλμοῖς σὲ ἀνυμνοῦμεν, ὦ Τριάς ἁγία, νῦν καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡ Μαρία μητερ, Χριστοῦ τοῦ βασιλέως, τοὺς Χρι-
στιανούς βοήθει.

Εἶτα ἀνθολογητάρια. Ἦχος πλ. α΄.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε. Ὁ δοξάσας πατέρας τοὺς ἁγίους.

Τῶν ἀγγέλων οἱ δῆμοι, κατεπλάγησαν ὄντως τὴν
ὑμῶν ἀγγελῶδη, πολιτείαν ὁρῶντες, θεοφόροι πατέρες,

ἐν σαρκίῳ νῦν τὸν ἄσαρκον κτείναντες καὶ ἰσχύος τῆς αὐ-
τοῦ κατισχύσατε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ δοξάσας πατέρας τοὺς ἁγίους.

Τὶ τὰ μύρα εὐλαβῶς τοῖς δάκρυσιν ὧ φιλέορτοι κιρνᾶτε,
καὶ τῷ τάφῳ τῶν πατέρων δράμετε, καὶ κυκλώσατε αὐ-
τῶν τὰ θεῖα λείψανα, πηγάζουσι τῶν πιστῶν γὰρ ἰάσεις
καὶ χάριτας.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, σκέπε φρούρει τοὺς
σε δοξάζοντας

Λίαν δεινῶς πειρωθεὶς τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς, ὁ φο-
νεύς σου μάκαρ, τὸ βέλος ἀφείς ὡς ἄφρων σὲ φονεῦει ρί-
ψαντα ἐν γῇ, τὸ σὸν δὲ αἷμα ῥέει ὅσιε, διὸ ἀνυμνοῦμέν σου
τὸν κτίστην καὶ Θεόν.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, σκέπε φρούρει τοὺς
σε δοξολογοῦντας

Μύρα βρύων ὁ τάφος ὁ σὸς, θεῖε Ἰωάννη, ἀναδείκνυ-
ται βρύσις ἱαμάτων, σοῦ γὰρ σοφὲ, μυροθήκη βρύουσα
ἡμῖν ἡ σωρὸς τῶν λειψάνων μύροις χρίεις γὰρ τοὺς πι-
στῶς δοξολογοῦντάς σε.
Δόξα.

Προσκυνούμεν πατέρα καὶ τὸν τούτου υἱόν τε καὶ τὸ
ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ σὺν τοῖς
Σεραφεῖμ, κράζοντες, τὸ ἅγιος ἅγιος ἅγιος εἶ κύριε.

Καὶ Θεοτοκίον

Πατέρα ἀγγέλων, ἀσυγκρήτως Παρθένε, Σεραφεῖμ θαυ-
μασίως, συλλαβοῦσα τὸν Θεόν, μητροπάρθενε Μαρία πάν-

τες οὖν ἡμεῖς νεφέλην ὀλόφωτον, Θεοτόκον ἀληθῶς σὲ
κηρύττωμεν.

Ἀλληλούϊα Ἀλληλούϊα Ἀλληλούϊα δόξα σοι ὁ Θεός.

Αἴτησις καὶ Ἀπόλυσις.

Πανσέβαστοι πανόλβιοι πανάγιοι πατέρες

Τῆς Κρήτης οἱ πολύφωτοι καὶ φωταυγεῖς ἀστέρες,

Οἱ ἐν αὐτῇ ἀσκήσαντες, καὶ ἐνθαυμαστωθέντες

Καὶ τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολοι καὶ μάρτυρες κληθέντες.

Πρεσβεύετε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ταπεινῶς ὑμνούντων.

Καὶ τὴν ἀγίαν μνήμην σας πιστῶς ἐπιτελούντων.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Κατὰ τὴν σελ. 38 στίχ. 22 μετὰ τὰς
λέξεις ἀπὸ τὴν Κρήτην μίλια 40 ἀνάγνωθι
τὰ κατωτέρω.

Καὶ ἐκάμασιν ἐκεῖ ἡμέραις εἰκοσιτέσσαρες· καὶ περ-
σοντας οἱ εἰκοσιτέσσαρες ἡμέραις ἐγένηκεν πάλι γαλήνη
εἰς τὴν θάλασσαν. Διὰ προσευχῆς τῶν ἁγίων καὶ ἐμπή-
κασιν οἱ ἅγιοι εἰς τὸ καράβι καὶ ἦλθασιν εἰς τὴν Κρήτην.
Ὅμως θέλοντας ὁ Θεὸς περισσότερον τὸν ἅγιον Ἰωάν-
νην καὶ διὰ τὴν φανερῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀρετὴν
αὐτοῦ καὶ τῶν ἁγίων πατέρων, τὸν ἐσκέπασεν ἐκεῖ ἀπὸ
κύματα, καὶ δὲν τὸν ἔβασιν οἱ ἀδελφοὶ του· ἤγουν οἱ ἅγιοι
πατέρες ὅταν ἐμίσειαν μὲ τὸ καράβι, καὶ ἀπόμεινεν εἰς
τὴν Γαῦδον. Καὶ τοῦτο ἦτον ὡς εἶπομεν θέλημα Θεοῦ,
διὰ τὴν γενῆ τόσον παράδοξον καὶ φοβερόν θαῦμα ὅπου
θέλετε ἀκούσει, καὶ προσέχετε τὴν θαυμάσητε.

Ἀπῆλθον λοιπὸν ἐτοῦτοι οἱ εὐλογημένοι, ἅγιοι πατέρες
εὐγῆκασιν εἰς τὴν Κρήτην, εὐγαίνοντες ἀπὸ τὸ καράβι
ἀνεζητήσασιν τὸν ἅγιον Ἰωάννην. Καὶ ἐκ τῆς ἐλπίδος καὶ
στερεᾶς ἀγάπης, ὅπου εἶχαν εἰς τὸν Θεόν, ὡς εὐλογη-
μένοι, ἐσταθῆκασιν καὶ ἐφώναξαν μετὰ πίστεως, ἀπὸ τὴν

Κρήτην ἕως στήν Γαῦδον λέγοντες, ἀδελφε Ἰωάννη ἐλθε
 πρὸς ἡμᾶς ἀφόβως καὶ μὴ δειλιάσης, βλέποντας δὲ οὗτος
 ὁ ἅγιος, ὃ τοῦ θαύματος μὲ μεγάλην πίστιν κατεβαίνει
 καὶ αὐτὸς εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ ὥσάν νᾶ ἤθελεν εἶσθαι
 κάτεργον, ἔσπεσεν ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ῥάβδόν
 του ὥσάν κατάρτι καὶ τὸ ῥάσο του ἄπλωσεν ὥσάν ἄρμενον
 καὶ ἐγονάτισεν ἀπάνω του, καὶ ἄρχισεν καὶ ἐπροσηύχετο
 λέγοντας τὴν εὐχὴν ταύτην.

Κοιμήσε' ἱερὰς Ἀκακίου Διδύμου
 ἐν' Ἀθήναις 8. Σεπτεμβρίου 1899

Θεοφίλου

